

Osnovna šola bratov Polančičev
Maribor

BUKVICE
14

ZBORNİK LITERARNIH IN LIKOVNIH IZDELKOV
UČENCEV OŠ BRATOV POLANČIČEV MARIBOR

SAMOZALOŽBA
Maribor 2015

Spoštovani učenci! Spoštovani mentorji!

Srečni otroci žive
med resničnostjo in fantazijo
in po neskončni sinjini hite
za neizpolnjeno čarovnijo.

(Tone Pavček)

Letos smo temo Bukvic naslonili na evropsko leto 2015, in sicer evropskemu letu za razvoj. Potekalo je pod sloganom »Naš svet, naše dostojanstvo, naša prihodnost«. Z velikim veseljem sem se sprehodila skozi nove Bukvice. Ob prebiranju vaših prispevkov sem spoznala, da dobro veste, kam drvi ta svet, kaj pomeni dostojanstvo človeka. Dobro se zavedate pomena prevelikih in prehitrih sprememb za našo prihodnost. Še najbolj pa sem vesela, da se zavedate pomena človeških vrednot.

Ni boljšega recepta kot izkušnje starosti in poganjki mladosti. Ravnajmo v skladu s tem pregovorom. Prisluhnjimo dedku, babici, opazujmo svet okoli sebe, prelistajmo stare knjige ter pokukajmo v jutrišnji dan.

Nikoli, resnično nikoli, pa v življenju ne pozabimo hiteti po neskončni sinjini za neizpolnjeno čarovnijo ... Le tako bo sreča potrkala na naša vrata.

Za prispevke čestitke učencem in njihovim mentorjem.

Brigita Smogavec, ravnateljica

Nika Osterc, 9. b

Tinkara Lucija Simonič, 2. a

EVROPSKO LETO ZA RAZVOJ NAŠ SVET, NAŠE DOSTOJANSTVO, NAŠA PRIHODNOST

Učenci 1.a so odgovarjali na naslov:

RAD/A BI SE NAUČIL/A: USPEL/A BOM:

Timotej Rodošek: Rad bi se naučil brati, pisati. Rad bi bil dober prijatelj do vseh sošolcev. Uspel bom v teku na dolge proge.

Luka Gselman: Rad bi se naučil pisati in risati, igrati košarko in namizni tenis.

Nikita Pirnat Živanovič: Rada bi se naučila skakati s kolebnico, risati, slikati, jahati. Uspela bom kot jahalka.

Ivana Ela Rodošek: Rada bi se naučila računanja, poznavanja števil, pravilno držati pisalo, plesati hip hop, balet in moderni ples. Uspela bom kot jahalka.

Hanna Vida Samardžija Matul: Rada bi se naučila peti in drsati. Uspela bom kot učiteljica.

Tita Rotar: Rada bi se naučila veliko plezalnih gibov, salto naprej in nazaj. Želim si, da bi znala narediti žensko in moško "špago". Uspela bom v plezanju, ker mi do sedaj gre že zares dobro.

Zoe Frea Jošt: Rada bi se naučila, kako priti v vesolje in kvačkati. Želela bi delati v zavetišču za živali. Uspela bom kot plavalka.

Zara Selič: Rada bi se naučila narediti salto in voziti avto. Dobra sem v gimnastiki.

Jani Regvat: Rad bi se naučil igrati rokomet in skakati s kolebnico. Ko sem doma šef, bi se rad naučil peči kolačke in pico. Zelo dober sem v nogometu, uspešen bom v matematiki.

Klemen Antauer: Dober sem v teku, rad pa bi postal kuhar. Želel bi se naučiti dobro kuhati. Pripravljaj bi posebne čaje in palačinke z različnimi namazi. Rad pomagam drugim in jih razveseljujem.

Špela Arsenovič: Rada bi se naučila igrati kitaro, leteti z balonom in voziti avto. Uspela bom kot kitaristka.

Črt Skalicky: Rad bi se naučil govoriti špansko. Zanima me, kje hobotnica spusti črnilo. Rad bi postal dober nogometaš in igral bi v ligi prvakov. Zelo dober bom v plavanju.

Samo Magdič: Rad bi se naučil smučanja in skakanja s smučmi ter računati do 1000. Želim si govoriti nemško. Ko bom velik, bom skakalec na velikih skakalnicah. V prostem času bom kahal.

Shakira Aliti: Rada bi se naučila kuhati juho, zavezati teniske in brati. Uspela bom kot kuharica.

Pika Ana Trstenjak: Rada bi se naučila lepo pisati in risati, barvati in brati. Želela bi postati dobra plavalka.

Sofija Elena Simonič: Uspešna bom v jahanju. Rada bi se naučila smučati.

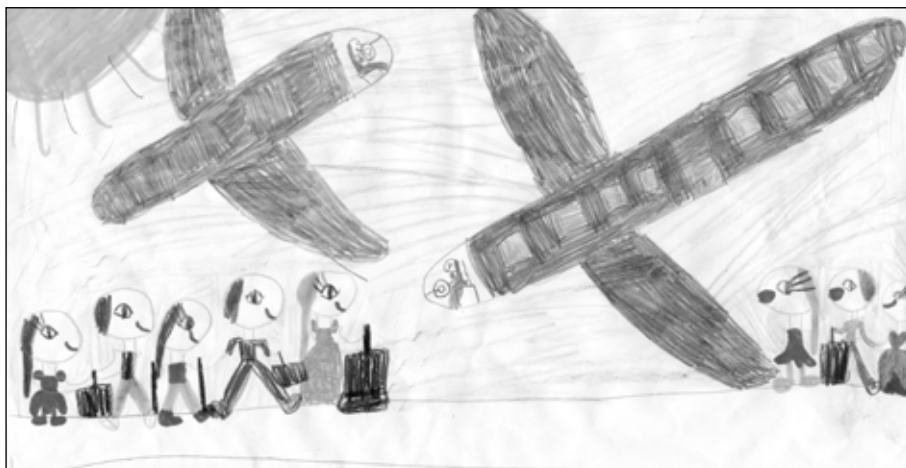
Eva Mlinar: Rada bi se naučila pisati petke, najlepše pišem enke. Rada bi znala kuhati, drsati in zlagati perilo.

Martin Marušič: Rad bi se še boljše naučil igrati kitaro. Želim si igrati rokomet, pisati črke in številke. Uspel bom kot kitarist.

Mark Ledinek: Želim si, da bi imel talent za risanje, da bi lahko letel brez kril in imel svojo kmetijo, ko bi želel. Zelo dober bom v risanju, dobro bom znal pomolsti kravo. Ko bom velik, bom kmet.

Lana Kolar: Rada bi se naučila rotati in smučati. Zelo lepo rišem, zato bom slikarka, ko bom velika. Želim si tudi lepo peti in biti pevka.

Nadja Jagodnik: Rada bi se naučila zelo dobro risati, peti in izvajati gimnastične prvine. Ko bom velika, bom učiteljica.

Zara Selič, 1. a

Nuša Bauman Gujt, 3. a

RAD/A BI SE NAUČIL/A:

USPEL/A BOM:

Razmišljanje učencev 1. b:

Gašper Rutar Markuš: Naučil bi se rad igrati nogomet. Da bom uspel v nogometu, potrebujem veliko vaje.

Martin Hrastnik: Sem zelo dober športnik in bi rad bil najhitrejši pri teku. Veliko bom vadil in tekal. Želim govoriti portugalsko. Morda se bom preizkusil tudi v boksanju ali v karateju.

Jaša Judar: Rad bi se naučil delati robote. Moji roboti bodo znali graditi, leteti, teči, skakati ... Roboti se bodo lahko zvijali in bodo prijazni do ljudi. Mojo največjo željo mi bo uspelo doseči zato, ker že sedaj gradim lego kocke po načrtu.

Kai Kraut da Graca: Rad bi se naučil brati v angleškem jeziku. Zelo se bom potrudil in poslušal angleške pravljice in pesmice. Zelo dobro opazujem in razlikujem stvari.

Simon Rostaher: Želim se naučiti voziti formulo ena. Za to delo potrebujem izpit in veliko vaje. Vozil bom zelo hitro in po stezi. Pri delu mi bodo pomagali mehaniki. V prostem času bom popravljaj svojo formulo.

Sara Gerbec: Zelo rada rišem. Včasih rada tudi prepevam. Zelo sem uspešna v izmišljanju pesmic. Za domače poslušalce sem pripravila koncert. Ko bom velika, bom zdravnica za živali. Živali imam zelo rada in jim želim pomagati. Ko mi mami dovoli, ji zelo rada pomagam, ko zdravi živali.

Izabela Vesel: Rada bi se naučila jahati konja in potem bi rada postala učiteljica jahanja. Nato bi imela jahalno šolo s konji. Posebej bi rada jahalce naučila umetniškega jahanja. Umetniško jahanje je preskakovanje ovir, stoja na konju, ležanje na konju. Konji so moje najljubše živali in imam jih zelo rada.

Filip Lev Židanik: Rad bi postal izumitelj. Sestavil bi rad novo napravo. Pri delu bi uporabil vse materiale. Za izdelavo naprave potrebujem načrt. Zelo dober sem v igranju na klavir.

Špela Prebil: Znam zelo dobro plavati pod vodo. Rada bi se naučila skakati v vodo in plavati pod vodo. Za svoj uspeh potrebujem veliko vaje in učenja. Obiskujem plavalno šolo, kjer veliko plavamo. Na plavalni tečaj me peljeta mami ali ati.

Nia Spindler: Zelo rada smučam in pri smučanju sem zelo dobra. Ko bom velika, bom zdravnica za živali. Živali so mi zelo všeč. Rada bi se naučila, kako pozdraviti živali.

Gašper Srebotnik: Rad bi postal električar. Električar popravlja električne aparate. Da lahko postanem dober električar, moram znati brati načrte, popravljati naprave in imeti veliko različnega orodja. Uspel bom, ker sem že sedaj dober v branju, računanju in ker v prostem času sestavljam lego kocke.

Gal Lamprecht: Naučil bi se rad napisati števila, računati in brati. Po poklicu bom reševalec, ker mora biti reševalec zelo hiter in natančen, saj pomaga ljudem v nesreči. Uspelo mi bo, ker sem zelo natančen in poznam človeško okostje.

Manja Kučič: Moja velika želja je, da bi postala zdravnica za zdravljenje srčkov. Zelo rada poslušam bitje srčka.

Minea Kučič: Zelo rada se kopam v morju in sem zelo dobra v plavanju. Rada bi se naučila jahati konjičke. V prostem času se rada igram z lutkami in pripravim predstavo.

Sven Podvornik: Zelo rad bi postal graditelj hiš. Pri izpolnitvi svoje želje mi bo pomagalo to, da sem zelo dober v zidanju hiš s kockami in gradniki. Zanima me, kako delati z žerjavom.

Špela Mesarič: Ko bom velika, bi rada delala v banki. Pri delu z denarjem moraš biti natančen. V prostem času bom kolesarila v naravi. Imela bom svojega psička in živela v hiši.

Zala Červak: V svojem prostem času plešem balet že drugo leto. Na vajah malo skačemo, se vrtimo, poslušamo glasbo in vadimo pozicije. Zelo so mi všeč baletna krilca in baletni copatki. Rada bi postala baletka.

Nikolina Vidovič: Rada bi se naučila pisati. V prostem času zelo rada rišem z Zalo. Ko bom velika, bom slikarka. Slikala bom živali.

Naja Matejek: Moja največja želja je, da bi se naučila jahati konjičke. Velikokrat jih lahko jaham pri svoji teti. Konjički so zelo zabavni in hitri. Zelo rada jih krtačim in jim dam korenček ali posladek.

Filip Bizjak: Ko bom velik, bi rad postal filmski igralec. Nastopal bom v akcijskih filmih. Da bom lahko nastopal, se

Nuša Ivanišin, 2. a

MOJA PRIHODNOST

Sem Nuša. Že dolgo sanjam, da bo moja prihodnost zanimiva. Spremenila bi se v Elzo in dobila ledeno moč. Elza je kraljica iz risank Ledeno kraljestvo. Imela bi svoj ledeni grad in živali. Pomagala bi ljudem, če bi bili v težavah. Odpotovala bi v Afriko in Afričanom pokazala sneg. Na koncu pa bi se borila s čarovnico in jo premagala.

Katarina Kocbek, 2. a

ZIMA JE PRIŠLA

Zima je prišla.
Rdeče, bele, roza rože
zdaj bele so postale.
Zeleni travnik
bela odeja je pokrila.

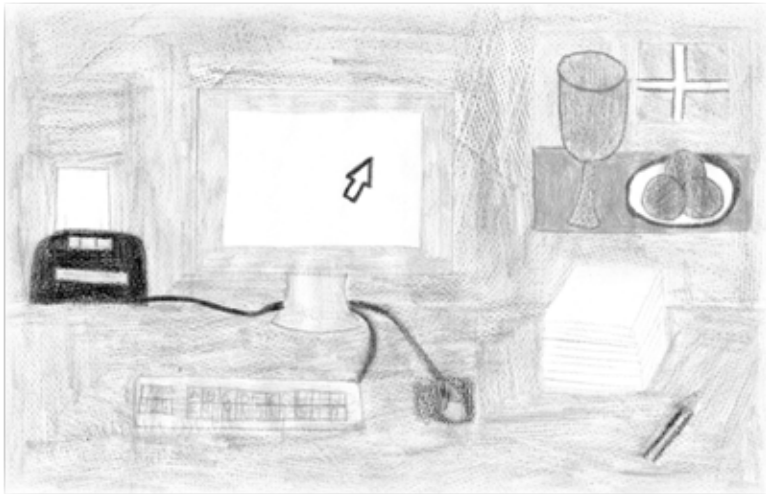
Otroci iz šole so se zakadili,
iz odeje bele
gosпода čednega so naredili.

Listje več nam ne šumi,
drevo gole veje v zrak moli.

Led in žled
naravo sta pokrila.
Vsa narava je zaledenela,
kot da premakniti se ne bi smela.

Vsi v mestu
v tople šale so odeti.
Ljudje vsa okna
hitijo zdaj zapreti.

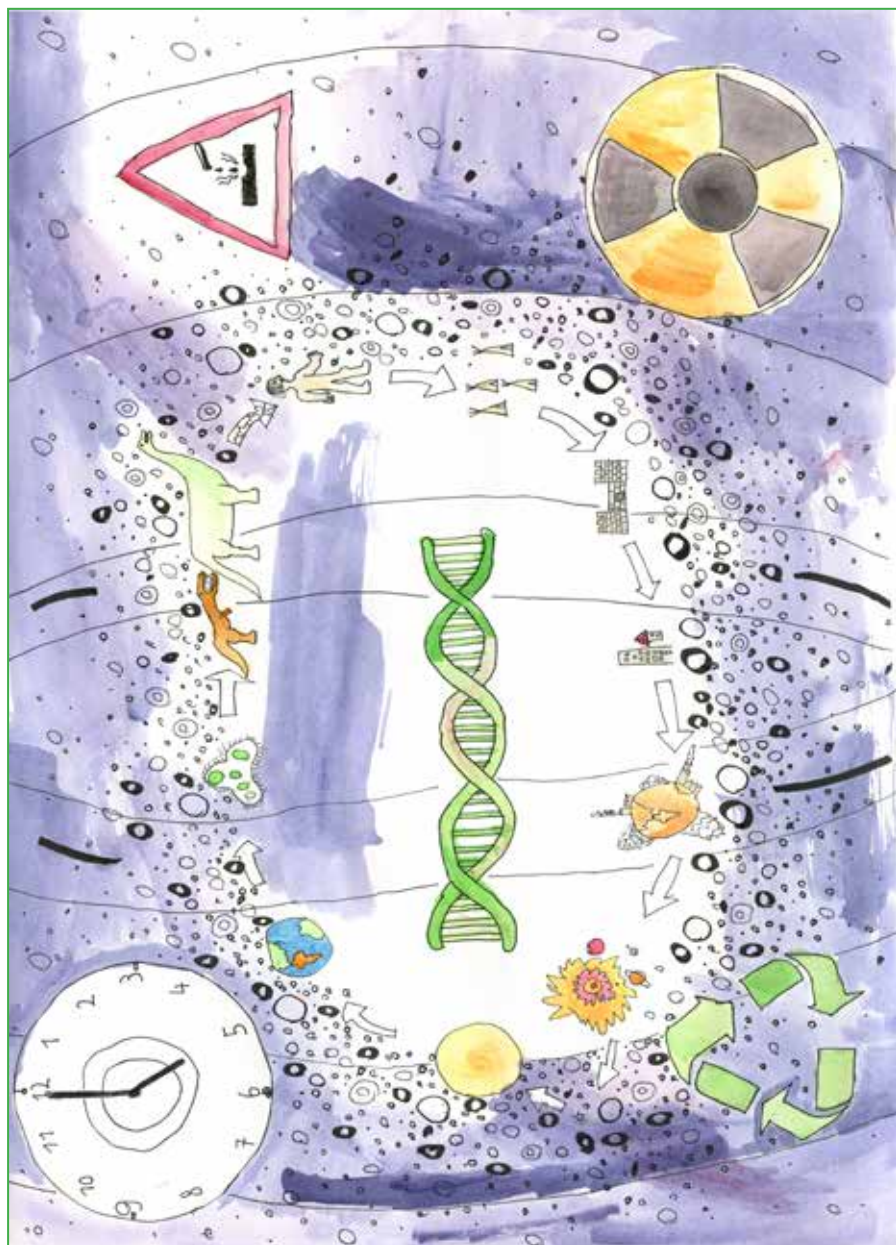
Le snežak se ničesar ne boji,
oranžen nosek sredi glave mu štrli.

Veronika Beranič Ferk, 3. a

Naja Antonič, 3. b

Zoja Purgaj, 2. a

CAPOEIRA JE MOJE VESELJE

Ko sem bila stara štiri leta, sem prvič šla na capoeiro. Bila mi je zelo všeč, zato sem se odločila, da se bom vpisala. Na capoeiro hodim že tri leta. Vsako leto je podelitev pasov. Jaz imam že tretji pas. Letos bom morda dobila četrti pas. Capoeira je veščina, ki združuje elemente borilne veščine, plesa, igre, glasbe in akrobatike. Capoeira se igra v rodi. Roda je krog, v katerem imamo tudi orkester. V orkestru imamo pet glasbil, glavno glasbilo je berimbau. Osnovni gib je žinga. Capoeira me zelo veseli, ker je moj najljubši šport.

Tinkara Lucija Simonič, 2. a

V TEM LETU SEM SE NAUČILA

Zdaj je mesec december in leto 2014. Kmalu bo januar, prišlo bo leto 2015. Kaj bo prineslo, še ne vem. Vem pa, kaj mi je prineslo prejšnje leto.

Naučila sem se brati. V knjižnici si vsako sredo sposodim knjigo, ki jo preberem. Znam pisati velike in male tiskane črke. Učim se že pisane. Zelo pomembno je, da znam pisati. Računam do 20 in lahko hodim v trgovino po kruh.

V tem letu sem se naučila veliko novega. Spretna sem pri pisanju domačih nalog in postala sem bolj samostojna. V šoli se toliko naučiš, da se ti skoraj razpoči glava. Meni se ni. Sem pa zrasla. Pridobila sem nove prijatelje tako, da sem si pomagala s starimi. Znam tudi plavati, zelo dobro rišem in pletem zapestnice.

Še vedno pa vsak večer stisnem medvedka in rada zaspim v svoji postelji.

Katarina Berčič, 2. b

MOJA DRUŽINA SE SPREMINJA

Mami in ati sta se poročila, jaz sem prišla na svet, starša pa sta se razšla. Z mami sva živelj skupaj. Na dvorišču najinega bloka je bil samostan. Šli sva v Pulo in tam spoznali Luko in Taia. Od takrat smo skupaj. Čez nekaj let smo odšli v Barcelono. Leto kasneje pa v Grčijo. Tam sta se Luka in mami zaročila. Šli smo domov. Dobila sem muco Angelino. Žal jo je povozil avto. Dobili smo dve novi mucj, Laro in Rikija. Skupaj živimo srečno. Tako se moja družina spreminja.

Sinja Greiner, 2. b

MOJA DRUŽINA SE ZELO SPREMINJA

Mama Petra se včasih družj s prijateljicami, včasih pa dolgo spi. Ati Sašo zelo dobro kuha, včasih kuha sladice, včasih pa zdrave juhe. Sofia je bila včasih zelo uboga, sedaj pa je zelo srečna. Lev je bil včasih zelo ubogljiv, sedaj pa je zelo trmast.

Jaz sem bila včasih zelo poredna, sedaj pa sem zelo ustvarjalna in veliko vem.

Ida Oberžan, 2. b

MOJA DRUŽINA SE SPREMINJA

Ko sem hodila še v vrtec, sta mi ati in mamica izpolnila željo. Dobila sem bratca Gala. Gal je vsak dan večji. Skupaj se igrava, tekava in dirkava s kolesi. Ati in mami sta najbolj vesela, ko smo skupaj.

Izidor Zadravec Obu, 2. b

VELIK SEM

Velik sem, odkar hodim v šolo. Za majhne je namreč vrtec. Vem, da sem velik, ker pišem dolge domače naloge. Imam že šest stalnih zob in nogo številka 36. Večji sem od majhnih. Veliki radi dolgo gledajo TV, seveda tudi jaz. Veliki radi berejo Groznega Gašperja, jaz pa ga pogrešam. Veliki hodimo v 2. razred.

Nikita Panič, 2. b

MOJ DEDI NE POZNA GOOGLA

Moj dedi ne pozna Googla, ker ni bil nikoli na računalniku. Ne pozna Googla, ker ga ne rabi. Ne pozna Googla, ker ga v njegovem otroštvu ni bilo.

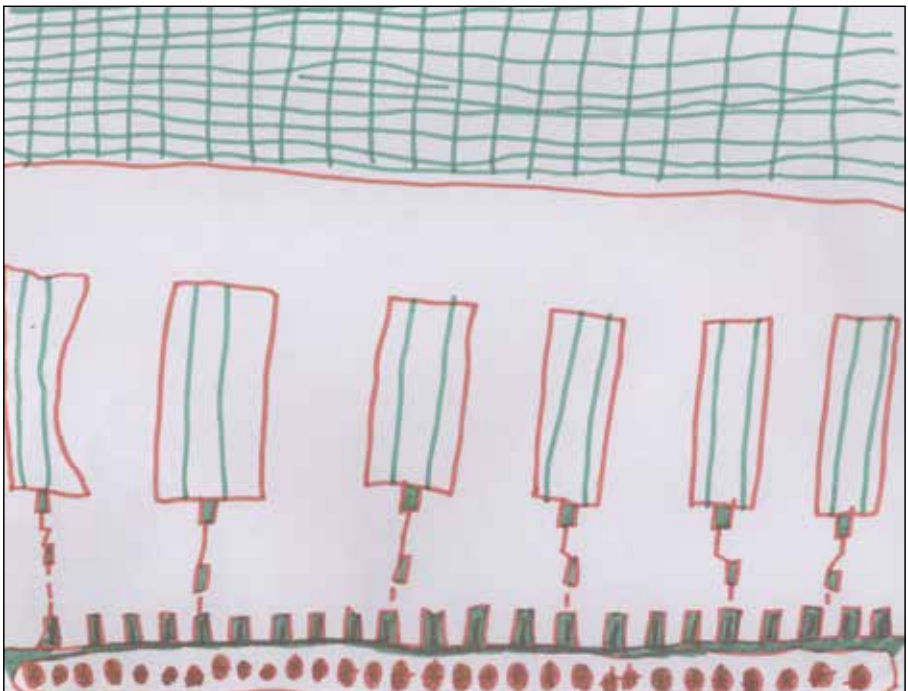

Špela Brezočnik, 8. a

V PRIHODNOSTI

V prihodnosti bomo živeli na vodi. Hiše bodo iz stekla in plastike. Luči, televizija, voda in aparati bodo delovali na glas. Hladilnik bo sam naročal hrano in pečica bo sama pekla brez naše pomoči. Namesto nas bodo delali roboti, zato se nam ne bo treba več učiti. Spali bomo podnevi, bedeli pa ponoči, ker bo sonce premočno. Vozili se bomo samo po zraku. Pogovarjali se bomo brez telefona, z mislimi. Če nas bo kaj bolelo, nam bodo tisti del kar zamenjali. V prihodnosti bo tudi hrana drugačna, za kosilo bomo pojedli samo eno tabletko ali pa bananaburger ...

Ervin Berglez, 3. a

V KUHINJI
(pesmica)

V kuhinji mama kuha,
okrog pa leta muha.
Skozi vrata pride mačka,
ki ji je ime Tačka.
Na mizi je bela roža,
sončni žarek jo boža.
Pod mizo pa je miš,
ki čaka, da jo uloviš.

HIMNA TRETJEGA B

Tretji be vse ve,
knjige bere in nič ne pove.
Včasih smo poredni,
vedno pa radovedni.
Naše igre so krasne,
naše pesmi pa so glasne.

Naše punce rade čvekajo,
svoje znanje pa imajo.
Fantje so izvirni,
včasih pa so prav poredni.
Punce in fantje pa vedo,
da je učenje dobro za glavo.

Brina Vajzman, 4. a

NEKOČ BOM ...

Včasih razmišljam, kaj bom, ko bom velika. Zdaj sem se odločila: nNekoč bom kraljica sveta. Vladala bom svetu s krono na glavi. Vse se bo spremenilo. Vsi ljudje bodo živeli v razkošnih hišah in imeli bodo dovolj denarja. Poskrbela bom, da bodo vsi imeli prelepa oblačila in vedno dovolj dobre hrane. Res si želim postati kraljica. Zato se moram truditi in biti uspešna v življenju. Potrebovala bom moč in pogum, da bom vladala svetu. Upam, da se mi želja uresniči.

Val Zupančič, 4. a

NEKOČ BOM VIDEL VESOLJCE

Bil je navaden poletni dan. Tako kot vsako jutro, sem si umil zobe, odšel s svojim psom Olijem na sprehod in se odpravil v šolo. Potem pa so se začele dogajati čudne stvari. Na pol potdi do doma, sem zagledal neznan predmet na nebu. Mislil sem, da je letalo, a ko sem ga videl od blizu, sem opazil nekaj popolno nenavadnega. NE, ni bilo letalo, bil je LETEČI KROŽNIK! Pristal je tik pred mano. Kar naenkrat sem se znašel v krožniku in pred sabo zagledal enega od vesoljcev, Nezemljana. Imel je zeleno-rumeno pištolo, z rdečim laserjem, kar se mi je zdelo zares »mega« in ker je bila ladja do konca oborožena s prav takimi, sem si jo tudi sam vzela iz neke čudne omarice. Čez nekaj trenutkov sem videl, da me nekdo gleda. Najprej si me je nekaj časa čudno ogledoval, potem pa je videl, da imam pištolo, in me napadel. Ampak, ker sem seveda kot vsak 9-letnik pogledal vse dele Vojne zvezd, sem vedel, kako se ga moram rešiti. Nato sem

nadaljeval pot po krožniku in prišel sem do tovarne, kjer so izdelovali puške in ščite. Onemel sem in kot prikovan stal ter opazoval njihovo nadvse mogočno proizvodnjo orožja. V tistem hipu pa sta me napadla nova Nezemljana. Potreboval sem kakšnih pet minut za boj z njima, ampak kaj, ko me je za njima napadla nova vojska teh nnezemljanjskih bitij. Borili smo se ure in ure in ko sem ravno zmagoval, je potrkala na moja vrata mama in zakričala: »Val, v šolo moraš!« Oh, kako sem bil jezen, ampak tako sem samo še bolj odločen: **NEKOČ BOM VIDEL VESOLJCE.**

Danej Vilar, 4. a

VSE SE SPREMINJA

Vse okrog nas se spreminja; ljudje, medčloveški odnosi, narava, prihajajo novi svetovni dosežki, znanost ... Tudi meni so se v življenju zgodile številne spremembe. Prva velika sprememba je bil vstop v šolo. Spoznal sem nove sošolce, učitelje, naučil sem se brati in pisati prve besede. Moje življenje pa se je obrnilo na glavo zaradi rojstva sestre. Ati in mama nista imela več toliko časa zame kot nekoč. Ko je bila stara približno dve leti, je postala naša nova družinska članica prava katastrofa zaradi njenih bolezni in premalo spanja. Še zdaj je skoraj enako, samo da je zraven še malo več nagajivosti, kot na primer jemanje igrač, stikanje po mojih predalih in podobno. Zato se večkrat skregava, včasih pa se prepira zaradi hujših dejanj tudi s starši.

Se je mogoče že vam zgodilo kaj podobnega kot meni?

Janet Bohanec, 4. a

MOJA DRUŽINA

Družino sestavljamo moj brat Gino, mama Suzana in ata Klavdij ter jaz - Janet. Imam dve živali, to sta zajček Skokec in muca Kiti. Moj brat Gino je star 16 let, mama Suzana 40 let, moj ata Klavdij 43 let, zajček Skokec 1 mesec, muca Kiti pa 4 leta. Stara sem 9 let. Gino obiskuje 3. gimnazijo - 2. a razred, jaz pa obiskujem OŠ bratov Polančičev Maribor, 4. a razred. Mama in ata nimata službe, zato nimamo dosti denarja, imamo pa veliko ljubezni. Moj zajček Skokec rad je svežo solato, korenje, jabolka in deteljico, Gino rad je makarone, jaz rada jem špagete, makarone, juhe, krompir, korenje v juhi in mamin sveži kruh, mama rada je palačinke z mesom, ata pa zrezke. Zelo rada se učim matematiko in imam zelo dobre ocene. Zajček Skokec in muca Kiti sta zelo nagajiva. Kadar sem nanju jezna, Skokca pokličem Lojzek in muco Kiti pokličem Zofka. Z bratom se zelo dobro razumeva, prav tako z mamo in z vsemi. Rada imam svojo družino.

Živa Blažič, 4. a

ZA USPEH SE JE TREBA POTRUDITI DA

Moj največji uspeh je bil, ko sem dobila prvo petico. Sprva sem mislila, da so ocene bav-bav. Mama in ati sta mi prigovarjala, naj se nič ne bojim, ker lahko pričakujem lepo oceno, če se bom učila. A čeprav sem ju poslušala, naj se ne bojim, sem v sebi skrivala strah cele poletne počitnice. Prvi šolski dan in 3. razred.

Videla sem svoje sošolke, vendar so mi misli spet pobegnile k ocenam. Doma sta mi mama in ati ponovno

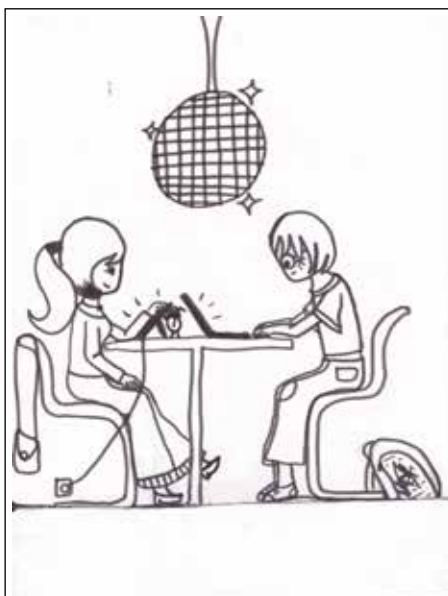
prigovarjala. Čez nekaj tednov sem bila vprašana. Ampak ker sem se učila, mi to ni bil problem. Tako sem dobila svojo prvo petico. Ko sem vstala, kar nisem mogla verjeti. Nekaj sošolk mi je celo zaploskalo. Ta občutek občutim še danes.

Tarja Zupančič Danko, 5. a

ZMENKI NEKOČ IN DANES

Zmenek danes in nekoč
ista sta kot dan in noč.
Vsak s poljubom se konča,
a različna sta oba.

Romantika v vseh se najde,
v enih bolj in v drugih manj -
kdor pa tega ne verjame,
naj pogleda v ritem sanj.

Tarja Zupančič Danko, 5. a

Lana Kolar, 1. a

RAD BI SE NAUČIL

Rad bi izvedel,
koliko ljudi je na tem svetu
in koliko letal
je na tem planetu.

Rad bi se naučil
računati do milijona,
vendar pa še ne
do bilijona.

Zanima me,
kdo je Ronaldo,
ki za novo leto
poveča svoj saldo.

Kaj, če bi vedel,
kaj je raketa,
ki odleti
z našega planeta.

Nuša Urnaut, 6. a

Lana Ekart, 5. a

TUDI JAZ LAHKO ODRASLE KAJ NAUČIM

Vsi mislijo, da se staršev ne da ničesar naučiti, ampak se pri tem popolnoma motijo, četudi mi še hodimo v šolo.

Starši res več znajo in vedo, saj so že starejši. Vendar se čas spreminja in delo v šoli tudi, zato se lahko veliko naučimo.

Velikokrat doma kaj povem in se starši začudijo. Tako vidijo, da tudi jaz znam nekaj stvari.

Zato me tudi zelo cenijo.

Taja Ekart, 5. a

KAM SE RAZVIJA NAŠ SVET?

Menim, da se naš svet razvija z znanostjo, čeprav nekatere dežele še vedno sledijo svojim prednikom. Vsak dan ljudje odkrijejo nekaj novega, kar večinoma pomeni, da vedno bolj onesnažujemo naravo. Čez nekaj sto let bo v vsaki hiši toliko tehnologije, da ljudje sploh ne bodo uporabljali svojih zmožnosti, da bi opravljali hišna opravila. Sčasoma bomo toliko posegali v naravo, da bomo začeli spreminjati vremenske razmere, rušili gore, uporabljali živali kot robote in še kaj.

Toda sčasoma nas bo naša lastna tehnologija uničila, živali ponorele in vreme bo postalo tako mrzlo, da nič ne bo moglo preživeti.

NEKOČ BO ...

Verjamem, da bo prihodnost zelo zanimiva in verjetno drugačna, kot si jo predstavljam.

No, jaz si jo predstavljam tako:

Avtomobili bodo leteli in ne bodo imeli koles. Vse bo magnetno. Trgovine z oblačili bodo imele ogledalo, v katerega se boš pogledal, in si zamislil, kaj bi oblekel, oblačilo pa bo skočilo iz ogledala v vrečko in odšel boš domov. Hiše bodo spreminjale barve, na tlesk ali plosk.

No, saj razumete, vse stvari bodo najboljše.

Ampak meni se zdi Maribor lep in popoln, kakršen je zdaj.

Nejc Bizjak, 5. a

SVETOVNO PRVENSTVO V HIP HOPU

Danes je četrtek, 18. september in ura je 21.00 zvečer. Nestrpno čakam, da bo ura 21.10, saj me bosta takrat mami in ati peljala na železniško postajo. Tam že stoji dvonadstropni avtobus, s katerim se bomo peljali na Češko - - na svetovno prvenstvo. Ob pol desetih se odpravimo iz Maribora in se vozimo vso noč. Zjutraj prispemo v Prago, kjer ostanemo dve uri. Nadaljujemo pot in pridemo v dvorano, kjer se že odvija svetovno prvenstvo. Petek je. Danes nastopa mala skupina s točko I love R'n'R' (I love Rock and Roll). Navijam tako glasno, da skoraj ostanem brez glasu. Vrnemo se v hotel, kamor se vozimo celo uro. Drugo jutro se ob osmih vrnemo v dvorano. Ura je 9.00., do našega nastopa so še štiri ure. Trenerka nam je naročila, naj se oblečemo, da nas lahko Klarina mama namaže. Aja, mala skupina je bila sedma. To je dobro, saj je odlično, da se sploh uvrstiš na svetovno prvenstvo! Pred dvorano smo na travi nekajkrat ponovili svojo točko Fantasy world. Tudi segreli smo se. Ob 13.25 smo nastopili, saj smo bili deseti po vrstnem redu. Uvrstili smo se na enajsto mesto od štirinajstih. Prvi so bili Čehi. Imeli so točko Angry Birds. Ampak vsi smo se strinjali z njihovo zmago, saj so bili tudi za nas najboljši.

Kmalu po tem smo si že ogledovali stojnice, saj so prodajali nakit in gumice za pletenje. Ob šestih smo odšli. Ati je prišel pome pred našo plesno šolo Pingi, in to v nedeljo zjutraj ob petih.

BILO JE SVETOVNO!!!

Lara Anžel, 5. b

MOJ PRVI KAMILIČNI ČAJ

Bila sem v tretjem razredu. Gledala sem svojo mamo, kako je kuhala kamilični čaj. Bila sem pri volji, da ji pomagam. Mama je bila presrečna in je rekla, da ji lahko pomagam, česar sem bila tudi jaz zelo vesela. Bila sem res zelo zelo srečna.

Sestavin je bilo malo:

- kamilice in
- voda, ki sva jo segreli na štedilniku.

Z mamo sva začeli kuhati čaj. Vzeli sva vrečko kamiličnega čaja in zavreli vodo. Potem sva jo vlili v skodelico in počakali pet minut ali malo manj. Nato sva dodali vrečko čaja in bil je odličnega okusa. MMMNJAMM!!

Nika Nađ, 5. b

JUHU, ZMAGA JE TU!

Juhu, dvorana je tu!
Beli kimoni, barvni pasovi
in modre blazine.
Vsi so že tu.

Srce mi razbija.
Tam vidim prijatelje
in se pomirim.

Zdaj sem na vrsti že jaz.
Vsa preplašena stopim naprej.
Pokažem zdaj kato,
odločno in poskočno.

Ko končam,
počakam na sodniški rezultat.
Sodniki zavpili so moje ime.
Juhu, zmaga je tu!

Gaja Gujt Bauman, 6. a

VLOGA ŽENSKÉ V DRUŽBI

Ženske so že od nekdaj sanjale, da bi bile enakovredne partnerke moškim v družbi. Za vsake sanje pa se je potrebno boriti. Mnogo žensk je v preteklosti ostajalo doma, skrbele so za otroke, može in stare starše. Vendar njihovo delo in njihova skrb nista bila ne spoštovana, ne opažena. Tudi delo samo se je delilo le na moška in ženska dela. Celo šole so bile sprva samo za moške. Poroka je tako ženskam pomenila način preživetja.

Šolska izobrazba, pridobitev poklica in zaposlenost so pogoji za žensko svobodo, neodvisnost in enakopravnost v družbi. Zato je pomembno, da družba spodbuja in omogoča ženskam ekonomsko neodvisnost. Ta je eden od pogojev za svobodo in enakopravnost žensk.

Beseda »revščina« je sicer ženskega spola, ne želimo pa si, da bi jo ženske resnično doživljale.

Iza Fingušt, 6. a

MOJA POT DO ZMAGE

Ko sem bila majhna punčka, sem želela postati princeska. Nato sem končala vrtec in sem govorila, da bi rada postala več kot princeska, kar sem želela postati včasih. Prišla sem na idejo: »Kaj, če bi bila športnica? S

katerim športom bi se naj ukvarjala?»

Ati mi je predlagal veliko različnih športov, kot so: košarka, odbojka, plavanje, tek, smučanje, tek na smučeh, hokej, nogomet, atletika in še mnogo drugih. »Kaj, če bi postala plavalka, saj sem v plavanju resnično dobra in podiram razredne rekorde?» Vendar s plavanjem nisem niti poskusila. Nato je prišla na idejo še mami in mi predlagala, da bi poskusila s plesom, tako kot moja teta.

Začela sem obiskovati jazz balet in bilo mi je všeč. Atiju se ples ni zdel ravno šport, zato me je nekoč peljal gledat trening športnega plezanja. Zelo mi je bilo všeč in tokrat sem zares zagrizla. Treninge sem obiskovala dvakrat tedensko in skoraj nikoli nisem izpustila treninga, razen ko sem zbolela ali imela kakšno drugo obveznost.

Trenirala sem že nekaj mesecev, morda celo leto, ko sem si zlomila prst na levi roki. Bilo je hujše, kot sem mislila, da bo. Prst se kar ni in ni hotel zaceliti, zato je trajalo okrevanje kar nekaj mesecev.

Začelo se je novo šolsko leto in mami je rekla, da bom morala malo več časa posvetiti šoli, saj me skoraj nič več ni bilo doma. Vedno sem bila ali na plezanju ali na plesu. Jaz tepka sem se s tem strinjala, zato sem se odločila pustiti plezanje. Zadnji trenutek sem se odločila, da ga ne bom, saj mi pomeni skoraj vse, tako kot moj ples. Ati se je strinjal z mano. Nisem mogla kar tako pustiti nečesa, v čemer sem bila res dobra. Spet sem začela trenirati, še na dodatne treninge sem hodila, da bi bila še boljša. Začela so me zanimati tekmovanja, kot so šolsko in vzhodna plezalna liga.

Spomnim se svoje prve tekme, ko sem imela obupno tremo. Nisem se niti zavedala, kaj počnem tam in zakaj sem sploh hotela na to trapasto tekmo. Ko sem prišla končno na vrsto in odplezala smer, se še zavedala nisem, kako dobra sem bila, saj sem bila dvanajsta od šestinpetdesetih

ČAS SE NE USTAVLJA,
ČASA SE NE DA ULOVITI.

Val Ravter, 8. b

Rania Naji, 6. a

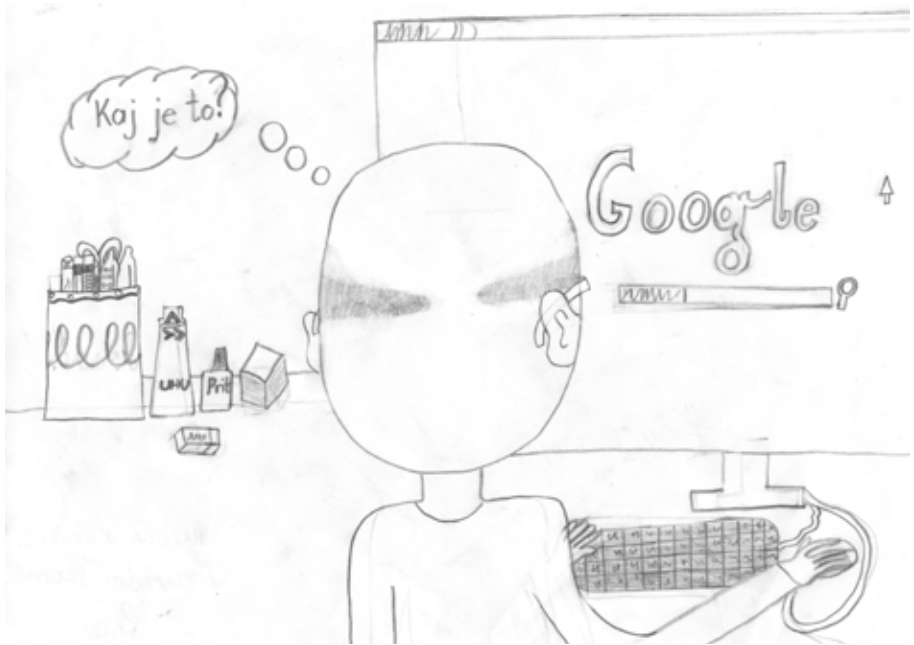
tekmovalk. Res sem začela dobro, šla sem še na druge tekme in dosegla dobre rezultate. Nekoč sem bila celo tretja in stala sem na zmagovalnih stopničkah. Ob koncu lige, 11. maja 2013, sem osvojila skupno peto mesto.

Končno sem dočakala šolsko tekmovanje, ki je vsako leto v Kranju, in trema je bila še hujša. Natančno se spominjam tistega oblačnega dne. Mami je zraven povabila še teto in strica, da bi navijali zame. Tekma je bila v soboto zjutraj ob 9.30, zato smo morali vstati že zgodaj. Ko sem vstopila v dvorano in zagledala pred seboj ogromno steno z nešteto oprimki in postavljenimi smermi, sem si mislila: »Saj ni mogoče. Kaj sploh delam tu? Zagotovo ne bom zmogla, saj sem preslaba, da bi bila tukaj. Zakaj se je vse skupaj sploh začelo? Sama sem kriva, saj sem sama hotela na to tekmo. Prav, nastavila sem si past, ampak se ne bom ujela vanjo! Premagala bom ves strah, ki ga imam!« Bilo je še približno uro in pol do mojega nastopa, zato sem imela še čas in še vedno mi ni bilo jasno, kako bom preplezala steno, po kateri plezajo najboljši plezalci na svetu za svetovni pokal. »Čez pet minut bom na vrsti,« sem si govorila, »ne bom paničarila, samo odplezala bom svoje in potem lahko grem končno domov kot vsi ostali.« Končno sem bila na vrsti. Splezala sem kar visoko za razliko od drugih. Ko sem naredila svoje in prišla do tete, strica in mami, sem vedela, da je to bila moja pot do zmage in da to je moja zmaga, ki sem si jo res zaslužila. Bila sem srečna, pravzaprav presrečna, da sem prišla tako daleč. Vsi so bili ponosni name in sama sem bila ponosna nase.

Zato ne odnehaj, če morda misliš, da ne boš zmogel, ampak zaupaj vase, kot sem jaz zaupala vase.

Maruša Korošec, 3. a

Lina Feltrin Kosec, 2. a

Manca Komel, 6. a

ZA USPEH SE JE TREBA POTRUDITI

Kot majhna deklica, sem želela postati ptica, a ker sem človek, to ni mogoče. Zato sem se odločila za nežen ples - balet. Sem v 3. razredu baleta. Učenje baleta z višjimi stopnjami postaja bolj zahtevno in naporno. So dnevi, ko se po vajah baleta počutim, kot da bi me »povozil vlak«. V takšnih dnevih se mi prikrade misel, da bi zaključila z baletom. A moje sanje, ki jih z baletom živim, mi v takih trenutkih kričijo: »Za uspeh se je treba potruditi.«

Vsak dan znova sklenem, da bom v družbi dobre volje in s pridnim delom premagala vse napore. Nekatere vaje baleta me veselijo, vaje, ki jih ponavljamo vsa leta, se mi zdijo dolgočasne. Posebej rada izvajam vajo »adagio«, saj se takrat počutim kot svobodna ptica.

Disciplina je mati uspeha.

Maša Arsenovič, 6. a

MOJ DEDEK NE VE, KAJ JE GOOGLE

Velikokrat obiščem babico in dedka, saj se z njima vedno zelo zabavam. Pa me dedek enkrat vpraša: »Maša, katera smučarka je bila v četrtek tretja?« »Hmmm ... Ne vem,« odvrnem. Ko smo pri kosilu, me dedek spet vpraša: »Maša, koliko je Zemlja oddaljena od Venere?« »Dedek, tega res ne vem,« mu odgovorim. Čez nekaj časa pa spet vpraša: »Maša, koliko let je že človek na svetu?« Jaz pa ne vem več, kaj mu naj odgovorim. Naenkrat se spomnim: »Dedek ... Pogooglaj.« Dedek me začuden pogleda in ponovi: »Pogoogljam naj?« »Ja,« mu odgovorim. Dedek se usede na stol za računalnik. Gleda v računalnik in reče: »Pa ... Si

prepričana?» jaz mu odvrnem: »Seveda sem prepričana. No, daj že! Kaj čakaš?» Dedek počasi vklopi računalnik in strmi v ekran. Zdaj dedek začne tipkati. Jaz pa rečem: »Dedek, najprej moraš na Google, šele potem začneš pisati. Dedek pa: »O, a res? No prav.« Še vedno strmi v ekran in ne ve, kaj naj stori. Jaz pa se nisem več mogla zadržati in sem se začela smejati kot še nikoli. Na koncu mu le pomagam. Dedek pa zavzdihne: »Oh, tile moderni časi...«.

Ana Vide, 7. a

KAJ VSE ME BOGATI

Veliko ljudi na svetu bogati denar. Toda jaz mislim, da je veliko več vredno znanje. Vsakokrat, ko preberem knjigo, vem, da sem bogatejša. Pri vsaki učni uri se moje znanje izboljšuje. Kadar na televiziji gledam dokumentarno oddajo, večam svoje bogastvo. Tudi potovanja po različnih koncih sveta so zelo zanimiva. Tam lahko spoznavam kulturne in naravne znamenitosti, iz katerih se učim, kako pomembna je narava in njeno ohranjanje in seveda tudi kultura, kot so spomeniki in kulturni dogodki. Zame so pomembne tudi druge dejavnosti: igranje klavirja, igranje tenisa in pevski zbor. Ko se na klavirju naučim novo skladbo, sem vesela in jo ponavljam, dokler nisem prepričana, da jo znam zaigrati. Ko igro tenisa dobro odigram, sem bolj samozavestna in s tem bogatejša. V pevskem zboru pa pesem večkrat vztrajno ponavljam. Tako utrjujem svoje znanje in se prepričam, da bom svoje bogastvo v sebi hranila še dolgo. Najenostavnejši način pa je seveda, da z zanimanjem sprašujem. Ko dobim odgovor, sem bogatejša.

Danes se zaradi denarja mnogo ljudi prepira in vojskuje. Če bi ljudje iskali odgovore na svoja vprašanja v knjigah, bi bilo veliko več izobraženih in razgledanih

posameznikov in manj vojn. Ker velik del mojega življenja sestavljajo vprašanja in odgovori, velikokrat sprašujem in se trudim najti odgovore v knjigah, zvezkih, na potovanjih in pri druženju z drugimi ljudmi. Kdor bogati svojo osebnost, krepí tudi svoje dobre lastnosti. Ni pomembno samo imeti, temveč biti. Znanje je tista vrlina, ki me bogati.

Lara Ribič, 7. a

BABICA PRAVI, DA JIM JE BILO NEKOČ LEPŠE

Moja babica pravi, da jim je bilo nekoč lepše, saj ni bilo televizije in mobilnih telefonov in so se igrali več zunaj. Imeli so več prijateljev in veliko so pomagali staršem. Nihče ni mogel biti zasvojen z računalnikom ali s telefonom.

V šoli je bilo bolj strogo, snov pa ni bila tako zahtevna, zato se jim ni bilo treba veliko učiti. Naloge niso imeli veliko. Na začetku so pisali na majhne table, nato pa v zvezke s peresom in črnilom. Včasih se jim je črnilo razlilo po zvezku in vse so morali prepisati v drug zvezek.

Na morje niso hodili, lahko pa so se kopali v jezerih in potokih, saj so bili zelo čisti. Živelí so na podeželju na kmetiji in imeli pujse, race, kokoši, krave, konja in zajce. Imeli so vrt in zelo velik sadovnjak. Največ so imeli jablan.

V šolo so hodili peš ali s prevelikim starim kolesom. Na poti v šolo so včasih videli kakšen tovornjak, avtomobilov pa je bilo takrat zelo malo. Tudi tovarn ni bilo. Okolje ni bilo zelo onesnaženo. Ker takrat še ni bilo elektrike, so uporabljali sveče. Ker niso imeli tako močne svetlobe, je bilo težko pisati nalogo.

Če bi več hodili daleč peš, bi se več družili in ne bi bili na internetu. Svet pa bi bil tako lepši.

VSE SE SPREMINJA!

Nekoč bile so trave, cvetje,
danes so le še sive ceste.

Vasice male razigrane
bile so kot otroški cvet.
Danes hiše, bloki so kot
sivi zapuščeni svet.

Igre bile so kot mavrica na nebu,
danes igramo se samo na netu.

Zrak je bil kot čista voda,
danes je le še kot droga.

Nebo bilo je sinje plavo,
zdaj je tiho in zaspano.

Monja bila so kot veseli diamant,
danes so samo še brezpomenski ocean.

Denar takrat je bil list papirja,
danes postal je velik del našega življenja.

Sreča bila je zdravje in svoboda,
postala je malenkost in tesnoba.

Brina Vrenčur, 7. a

MOJE SANJE O PRIHODNOSTI

Skozi okno zrem, večerni je mrak.
Kaj dala bi, da sedla zdaj na pariški bi vlak.
Kaj dala, da plula skozi črno bi morje,
nad mano razprostiralo se bi svetlo obzorje.

Da za mesec maj šla na London bi EYE,
da vse skrbi zakrilo bi nešteto mi luči,
žarečih v temi.

A ta majhen ali velik korak,
kakor komu se zdi,
zakriva le majhen oblak, se mi zdi.
A sanj ne more uresničiti vsak,
pa če je še tak junak.

Le pojdi, odidi, če volja te je,
boš šel, pa boš kaj hitro nazaj prišel.
Tam si kot ptica, ptica brez gnezda,
doma kakor kralj, kot najbolj sijoča si zvezda.

Alja Horvat, 7. b

KO SEM BILA MAJHNA ...

Ko sem bila majhna, sem razmišljala drugače kot danes. Nisem imela toliko skrbi, misli, občutkov, sanj ... Bila sem le majhna deklica, ki ni vedela, kakšno je življenje. Svojega prostega časa nisem preživela pred knjigami, računalniki ... Vse lepe trenutke sem delila s svojo družino in prijatelji. Veliko manj me je skrbelo o moji prihodnosti,

saj sem mislila le o sedanjosti. Nisem poslušala tujih mnenj, ker sem zaupala svojemu. Živela sem v čarobnem svetu, o katerem vsi sanjajo. Stvari sem videla mavrične, ne črno-bele. A ko sem zrasla, se je vse spremenilo. Začelo me je skrbeti za ocene, prihodnost, mnenje učiteljev ... Stvari so se začele spreminjati v črne in bele. Ničesar več nisem razumela.

Upam, da bo nekega dne tako, kot je bilo včasih.

Špela Brezočnik, 8. a

SLOVENŠČINA VČERAJ, DANES, JUTRI

Prvi jezik, ki se ga naučimo že v rani mladosti v krogu družine, je materni jezik ali materinščina. To je jezik, katerega govorijo starši ali vsaj eden izmed roditeljev. Je osnovno orodje za komuniciranje med ljudmi in v njem se najlažje izražamo. Za večino slovenskih državljanov je materni jezik slovenščina. Zdi pa se, da utegne biti njena prihodnost negotova. Koliko ljudi bo sploh še govorilo slovensko čez sto, morda dvesto let, če se bosta brezbriznost do slovenskega jezika in mnenje o njegovi manjvrednosti v primerjavi z drugimi jeziki nadaljevala še v prihodnjih generacijah?

Geografska lega Slovenije je takšna, da so vsi narodi, ki jo obkrožajo, številčnejši od slovenskega. Na zahodu govorijo italijansko, na severu nemško, na severovzhodu madžarsko, na jugu in vzhodu pa hrvaško. Vpliv italijanskega jezika na slovenščino je opazen predvsem na Primorskem, zaradi zgodovinskih razlogov se skoraj po vsej Sloveniji v pogovornem jeziku uporablja precej nemških besed ali popačenk, v jezik mladih pa se zaradi priljubljenosti hrvaške popularne glasbe vriva vedno več hrvaških besed. Po drugi

strani pa je slovenščina, tako kot večina drugih jezikov, izpostavljena vedno večjemu številu prevzetih angleških izrazov, tako v strokovni literaturi kot tudi v pogovornem jeziku. Lep primer področja, na katerem je vpliv angleščine tako močan, da smo nenehno priče pojavljanja novih angleških besed, je računalništvo. Čeprav za večino tujih izrazov obstajajo popolnoma enakovredne pristne slovenske besede, mnogi raje uporabljajo tujke. Ali na primer beseda internet res zveni bolj imenitno od slovenske sopomenke medmrežje? Seveda se izposoji besed iz drugih jezikov ne moremo popolnoma izogniti. Nekatere se dobro vključijo v slovenski besednjak in ga celo obogatijo. Jezik se tako skozi čas spreminja. Če bi kdo danes uporabljal jezik iz časa, ko sta živela Prešeren ali celo Trubar, v katerem je bilo precej besed nemškega izvora, bi se mu smejali, nekaterih besed morda sploh ne bi več razumeli. Bržkone se bo tudi našim potomcem čez stoletja današnja slovenščina zdela zastarela.

Kljub vsem tem dejstvom, ki porajajo dvome o prihodnosti slovenskega jezika, sem prepričana, da bo ostal živ. Slovenci smo šele pred kratkim dobili svojo državo, prej pa so bili naši predniki kot razmeroma majhen narod stoletja pod tujo oblastjo. Brez lastne države sta zavest o pripadnosti slovenstvu krepila predvsem jezik in kultura. V vseh težkih zgodovinskih obdobjih je bilo med Slovenci zmeraj dovolj zavednih ljudi, ki so vzdržali potujčevanje in ohranili materinščino. Uveljavljenost slovenskega jezika izven naših meja je danes večja kot kadarkoli prej. Z vstopom Slovenije v EU je postala slovenščina eden izmed njenih uradnih jezikov. Počasi se izboljšuje tudi položaj slovenskega jezika v zamejstvu. Tako je usoda slovenskega jezika odvisna predvsem od našega odnosa do njega. Zaskrbljujoče je dejstvo, da je pouk slovenščine v šoli za mnoge učence nepriljubljen, nekaterim se zdi celo

nekoristen. Mnogi se raje učijo tujih jezikov, predvsem angleščine.

Materni jezik ni le sredstvo za komunikacijo med ljudmi. Ta jezik živimo. Z njegovo pomočjo se prenaša kultura naroda iz roda v rod. Lahko si ga predstavljamo kot veliko skrinjo z besedami, v katero dodajamo vedno nove in nove. Tiste, ki jih pogosto uporabljamo, so bolj na vrhu, pri dnu pa so one, na katere smo skoraj že pozabili ali pa se jih sploh ne zavedamo. Zato pa le vzemimo kdaj v roke kakšno starejšo knjigo, da bomo odkrili, kakšen zaklad se skriva v naši jezikovni skrinji. Spoštujmo jezik, ki smo ga dobili v dar od svojih prednikov, vtisnimo mu pečat našega časa in ga ohranimo zanamcem.

Igor Struger, 8. b

NJEGOVA POT DO ZMAGE (Pripoved o življenju osebe)

Igor Struger se je rodil 2. marca 2001 v Mariboru. Že kot majhen deček je bil dober športnik.

V času odraščanja se je njegova športna nadarjenost potuhnila, takrat se je seznanil s svojo pravo. To je bilo igrilstvo. V osnovni šoli je bil velikokrat na šolskem odru, a z ocenami ni bil v sorodu. Vpisal se je na Škofijsko gimnazijo in jo končal, a še vedno se ni mogel odločiti, če bi postal igralec. Sošolci so mu govorili, da nikoli ne bo nič iz njega, ampak da je in bo vedno tečen in neumen fant. Nato je začel delati v gledališču, njegova prva večja predstava je bila »Tak sem«. Takrat je zaslovel. Dobil je povabilo na AGRFT. Sprejel ga je in se začel ukvarjati z igrilstvom. Ko so to videli njegovi sošolci, so vedeli, da so se motili, nato so se mu hoteli odkupiti. A ko enkrat nekoga ubiješ,

ne oživi več, zato je ostal zvest samo »best friendu« Janu Ladineku, ki je bil odvetnik in je imel veselo družino. Živela sta v dvojčku pod Piramido. Igorju je bil zvest le njegov »labradorc Orf«, ki ga je imel neizmerno rad.

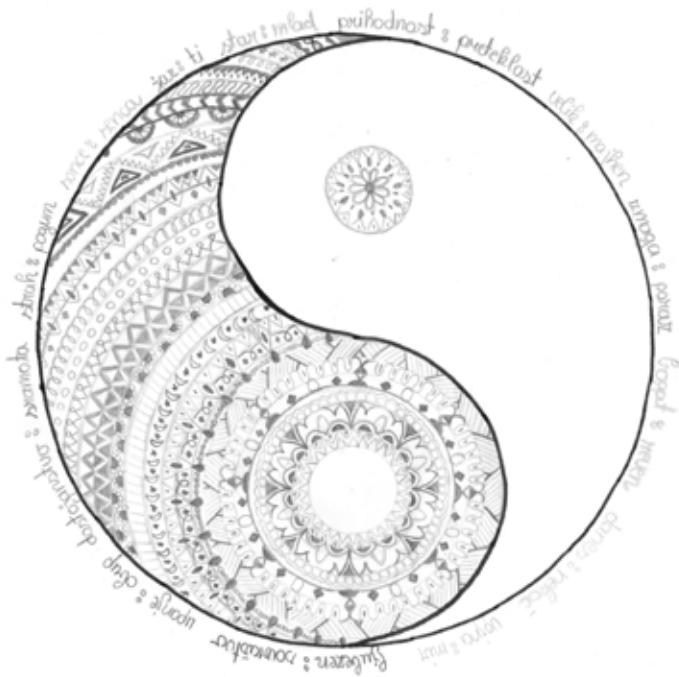
Umril je leta 2091, 4. maja v Novi Gorici, ko je imel svoj zadnji stand up šov za upokoјence. Svoje življenje je zaključil z mislijo »Si, kakršen si, zase si popoln«.

Jan Ladinek, 8. b

TELEFON JE POSTAL MOBILNIK ALI 11 DNI BREZ INTERNETA

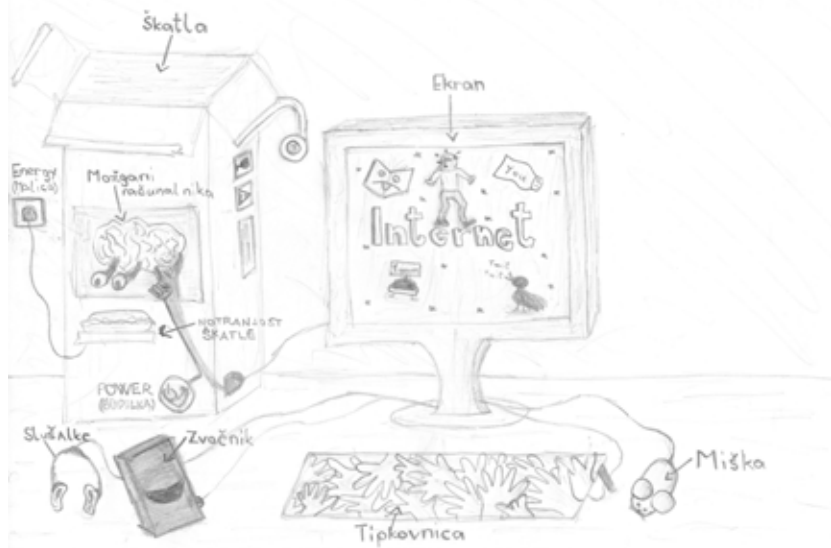
Pred dvema letoma se je moj dragi oče odločil, da je potrebno mene, bodočega najstnika, še dodatno vzgoјno preoblikovati, da ja ne bi zabredel na kriva pota. Mamin motiv je bil drugačen, in sicer, da bi končno razumel pomen uporabe in znanja tujih jezikov ter ljubezen do slovenskega jezika. Tako sta me poslala na vojaški tabor, nekam v avstrijsko pogorje, blizu Celovca. Brez interneta ... V šotore in gozd. Oče me je prepričeval, da ga vsi, ki se ga prvič udeležijo, z veseljem obiskujejo še naslednja leta. Sam seveda nisem bil navdušen, saj sem se že videl, kako zjutraj ne morem vstati in kako delam sklece in trebušnjake. Saj veste, vpliv ameriških filmov pač. Toda staršem se pač ne moreš upirati in sem šel.

Prvi znak ne-navdušenja nad taborom je bil, da sem čisto sam ob šestih zjutraj sedel v kombiju, ki je bil na poti v Ljubljano, kjer smo pobrali še druge otroke, ki so se prijaviли na tabor. Presenetljivo, tudi oni niso bili najboljše volje. Toliko o tem, kako so vsi navdušeni. V rokah smo imeli vsak svoj telefon, ki je danes tipičen znak socialnega druženja mladostnikov. Saj veste, s prijatelji se priklopite

Jakob Korošec, 7. b

Žana Gajer, 9. b

na isto igrico in »buljite« vsak v svoj mobi, potem pa prsti tekmujejo, čigavi so hitrejši.

Pot nas je vodila naprej proti Avstriji. Le-ta v nadaljevanju ni potekala ravno gladko, saj smo na poti doživeli »prijateljsko« nezgodo. Nek pijani frajer se je namreč zabil v naš kombi in smo se morali ustaviti že na prvi bencinski črpalki, kjer smo poklicali in počakali policijo. Takrat sem že prvič poklical mamo. Čakanje nam je seveda vzelo še dodatni dve uri. Sam sem se v tistih trenutkih prvič zamislil, če to ni poseben tabor. Po opravljenih policijskih formalnostih smo končno prispeli v tabor. No, če temu lahko tako rečete. Pojem tabor in dojemanja ljudi tega pojma so pač različna. Prvi vtis niti ni bil tako slab, saj je bil tabor še čisto prazen. To ni bilo moje prvo samostojno letovanje, saj sem bil že kot šestletnik z Juhi taborom nekje blizu Male Nedelje in potem še večkrat v šoli v naravi in na zimskih taborih smučanja. V večini sem po prihodu domov vsakokrat zbolel. Tako sem se tega tabora še bolj bal. Toda, dvanajstletnik tega pač ne sme pokazati. Šibkost ni vrlina. Dovolj sem star, da zmorem brez mame in očeta. Toda - to je bil moj prvi tabor v tujini, kjer sem moral uporabiti vse svoje veščine znanja tujega jezika. Do konca je bil tabor kar OK, toda kar se je dogajalo v enajstih dneh, je zanimivo.

Najprej nam je nek »rambo« naročil, naj si izberemo postelje, kajti bili smo prvi udeleženci. Sam sem skupaj s še dvema fantoma zaprepadeno strmel v zabojnik, v katerem naj bi spali, in še večji šok smo doživeli, ko smo videli, da na desetih kvadratnih metrih stoji osem pogradov. Izbrali smo si postelje in ravno ko smo hoteli leči, smo na dvorišču zaslišali glasno kričanje, ki je zelo hitro prihajalo do naše sobe. Vsi trije smo se skrili v kot sobe in čakali. V našo sobo so planili Afganistanci, za glavo in pol večji in močnejši od nas. Takrat sem doživel civilizacijski šok, saj sem se

Maruša Kline, 9. b

počutil majhnega in kamorkoli sem šel, sem slišal same tuje jezike. Jasno, saj je bil mednarodni tabor, o nemščini pa ne duha ne sluha. Sem se vprašal, s kakšnim namenom že me je mama poslala. No, takrat sem jo poklical drugič in vpil v telefon, če jima je z očetom sploh jasno, kje sem, in če se zavedata, kam sta me poslala. Mama je bila rahlo skeptična, saj se prej nikoli ni dogajalo, da bi jo tolikokrat klical. Oče je seveda po moško odločil, da moram malo potrpeti, tako pač je, če si na taboru. Toda njima ni bilo jasno, kaj preživljam, sam pa sem se zamislil, če bom zdržal ... Tam so bili otroci vsaj desetih različnih narodnosti. Kot da to še ni bilo dovolj, sem jaz ta isti dan skoraj omedlel, ko sem šel na stranišče, bolje povedano - hotel iti na stranišče, saj je to stranišče tako zaudarjalo, da sem si v sekundi premislil in šel oziroma bil prisiljen opraviti potrebo v visoki travi. Na žalost so mi moji slovenski prijatelji šele potem povedali, da je le eno stranišče, ki je še čisto. Tako sem se zbal za svoje preživetje, da sem pozabil na igrice s telefona. Telefon sem uporabljal samo, da sem klical mamo.

Ko je nastopil večer, so nas poklicali k večerji, in ko sem vzel krožnik ter odšel h kuharju, me je ta v nemščini nekaj vprašal, jaz pa sem mu odgovoril v angleščini. Seveda me ni razumel, kajti znal je samo nemško, in ker nisem vedel, kaj naj naredim, sem mu pokazal, da hočem jesti - s pantomimo, on je to očitno razumel, kot da mislim, da je preveč debel, in se zadrhl name, tako da sem prestrašeno odšel iz jedilnice in ta dan ni bilo večerje zame. Postalo mi je jasno, da bom brez uporabe nemškega jezika lačen.

Naslednje jutro so nas zbudili že ob šestih zjutraj in poklicali k zajtrku. Tokrat sem poskusil s kuharjem v nemščini in dobil zajtrk. Sledil je naslednji šok. Pranje las, ker je imel nek fant uši in smo si morali vsi iz preventive oprati lase s kisom. Zelo prijeten občutek, priznam, počutiš se kot solata. In ko sem šel do tuširnice, da bi se umil, sem

Lara Ribič, 7. a

vstopil med nage najstnike. Takoj sem stekel po kopalke in od takrat naprej sem se tuširal v kopalkah. Takrat sem spet klical mamó. Starši so že močno razmišljali, da pridejo pome. Ampak samo prva dva dni sem ves čas klical domov mamó in se ji tožil, da hočem domov in da nimam WIFI-ja in da ni ničesar pametnega. Ker je bilo tako hudo, so moji starši sklenili, da pridejo pome, če se stanje ne izboljša. A kaj kmalu se je začelo vse izboljševati. Odprli so trgovino. Okus civilizacije ... Tako sem si lahko šel kaj kupit, ko sem bil lačen. Seveda same zdrave razvade. Čokolade, čips in podobno. Tabor sem takoj videl v lepših barvah.

Tabor se je pričel polniti in drugi večer smo imeli že prvi ples - disko. Priložnost za nove simpatije. Mamó sem poklical samo, da ji povem, da sem se ravnokar stuširal in da žal nimam časa govoriti. Trideset sekund. Takrat sem mobilnik tudi zadnjič uporabil. Kakšen internet, kakšne igrice.

Vsak dan smo hodili naokoli, na izlete. Obiskovali smo parke, vasice, Celovec, plavali v jezeru, videli orle in stkali prijateljske vezi. Naenkrat sem izgubil predsodek do Afganistancev, saj sem z njimi začel kartati. Saj veste, kako je, če si odvisen od iger na srečo. Ko smo se spoprijateljili, sem opazil, da so oni najbolj čisti otroci na taboru, saj so se šli tuširati vsako jutro in vsak večer. No, namesto nemščine sem se naučil afganistansko, pa nič zato.

Do konca tabora, torej preostali teden, se mi je fučkalo, kaj se dogaja doma. Glavno mi je bilo, da sem se ves čas zabaval. Domov sploh nisem več klical.

Po nekaj časa sem se zavedel, da je luksuz že, če imaš telefon in čisto WC-školjko, kot tudi, da niso vse stvari, ki jih imam, samoumevne. In ker sem to začel ceniti, sem, ko sem prišel domov, ne lažem, poljubil domačo WC-školjko, saj je bila dezinfekcijsko čista.

Obvrnitvi sem se staršem še vsaj tri tedne zahvaljeval

za življenje, ki ga živimo in se istočasno zavedal, kako rad imam svojo družino.

Kar hočem povedati, je, da mi je ta tabor pokazal, kaj moram v resnici ceniti. Afganistanski otroci so mi še posebej dali misliti, saj so mi na taboru povedali, da nimajo družine, ali da ne vedo, kdaj so rojeni. Ko sedaj pogledam nazaj, mi je ta tabor res koristil in ga priporočam, saj vam pokaže, da ni nič samoumevno in da moramo spoštovati druge ljudi, ne glede na raso, narodnost ali njihov status.

Pa še nekaj sem ugotovil - da obstajajo lepe počitnice in življenje tudi brez interneta. In celo preživel sem, celih enajst dni. Nepredstavlljivo ...

P.S. Po prihodu domov in prvem stiku z WIFI-jem sem imel na telefonu kar 596 sporočil. Če to ni zanimiva informacija.

Luka Plos, 9. a

SLOVENŠČINA IN NJENA PRIHODNOST

»Le vkup, le vkup uboga gmajna.« To so bile prve slovenske tiskane besede iz šestnajstega stoletja. Te besede so imele večji pomen, kakor samo spodbuditi kmečke upore, bile so pomembne za razvoj slovenske književnosti. Kot vemo, sega slovenski jezik daleč nazaj v 11. stoletje, ko smo kot majhen narod imeli prve zapise v slovenskem jeziku, in to nas uvršča ob bok velikim narodom. Na poti do sedanjosti je slovenščina premagala vse dane ovire, ki so se ji postavile na poti. Tako slovenska književnost kot jezik sta premagala protireformacijo, nacizem, fašizem, Rimsko katoliška cerkev, sedaj pa se pojavi vprašanje, ali je bil ves ta trud zaman.

Če pustimo preteklost pri miru in se vrnemo v sedanjost, vidimo, da se slovenščina še kar dobro ohranja. Veliko je literature v slovenskem jeziku, tako strokovne

kot družboslovne. Otroci se že v osnovnih šolah učijo osnove slovenskega jezika. Vendar, kako dolgo se bo takšno stanje še ohranilo? Slovenci vse več kupujemo tuje izdelke, katerih navodila so, na žalost, v tujem jeziku. Mladostniki, kakršen sem tudi sam, se vedno bolj oddaljujemo od maternega jezika, predvsem zaradi elektronskih naprav. Seveda pa nismo vsega krivi mladi, odgovornost za počasen propad slovenščine nosi tudi vlada Republike Slovenije, ki vlaga premalo denarja v zaposlitev domačinov v državi. Posledično se zato ljudje izseljujejo v tuje države, kjer imajo večjo možnost zaposlitve. S tem pa se morajo velikokrat naučiti uporabe tujega jezika in hitro pozabijo maternega. Takšnih primerov je žal veliko, če se bo tako nadaljevalo, bo slovenščina postopoma tonila v pozabo.

Tisti učenci, ki menijo, da je slovenščina najbolj dolgočasen in neuporaben predmet v osnovni šoli, se naj vprašajo: Zakaj so se potem Prešeren, Cankar, Trubar, Voranc tako trudili, če bomo mi sedaj pustili, da njihova zapuščina propade?

Tjaša prepelič, 8. a

VSAKDANJE ŽIVLJENJE

Pravica nam olajša svet,
pa čeprav je ni,
se jo lahko kar hitro pridobi,
saj vsi to vemo,
a tega ne upoštevamo.

Zakaj mučili bi se iz dneva v dan,
ko pa lahko drug drugemu pomagamo
in s tem si dan olajšamo,
a še vedno se dolgočasimo.

Politika dolgočasna,
vsak dan bolj temačna,
če prosili bi za kaj,
tako bi rekli: *Good bye!*

Le kako naj tako živimo,
vsakega dneva se veselimo,
pa čeprav vedno ni tako,
tako kot vsi želimo si,
da bi bilo.

Politika kot sebe,
tudi nas pokopala je,
vsem naj to jasno je,
zato tudi protesti zgodijo se.

Zakaj živeli ne bi,
tako kot morali bi,
jasno je,
ker pravice ni.

Kar je, beži.
Al' beg ni Bog,
ki vodi vekomaj v ne-bo
kar je, kar b'lo je in kar bo?
(Prešernova vera)

*Maruša Kline in Katja
Uršula Simonič, 9. b*

Sanja Marković, 8. a

DRAGI STARŠI! (Rozamundino pismo)

Iz Turjaškega gradu se vidi samostan, v katerem ni nobenega veselja. V tem samostanu je majhna soba in v tej sobi Rozamunda sedi na lesenem stolu in piše pismo svojim staršem.

Začela je s pozdravom in nadaljevala s svojo preteklostjo. V pismu je omenila Ostrovrharja, ki ga je goreče ljubila. Napisala je, da se spominja časov, ko so na grad prihajali snubci in jih je hladnokrvno zavračala. Ampak zavrnila ni vseh! V Ostrovrharja se je takoj zaljubila. Sledila naj bi poroka, vendar je na grad prišla novica. Slišala jo je tudi Rozamunda. Novica je govorila o deklici Lejli, ki naj bi bila lepša od same Rozamunde. Ko je ta novica zaokrožila po gradu, je Rozamunda pokazala svojo slabo stran značaja. Postala je samovšečna in zanimala jo je samo še njena in Lejlina lepota. Ostrovrharja je poslala v nevarnost - v boj, da ji pripelje Lejlo. Želela se je prepričati, ali govorice o Lejli zares držijo. A ko je Ostrovrhar zagledal Lejlo, je pomislil, kako je skromna, zala in zares lepša od Rozamunde. Bila je prijazna in pripravljena zaživeti novo življenje z Ostrovrharjem. In res sta skupaj pobegnili na Ostrovrharjev grad, kjer sta se poročila. Seveda Ostrovrhar ni pozabil na Rozamundo in je kdaj pa kdaj pomislil, kako ga je poslala v nevarnost samo zaradi lepote in da ji ni bilo mar zanj. Rozamundi se je črnilo polilo po papirju. Začela je jokati. Vedela je, da ji jok ne bo pomagal spremeniti preteklosti, vendar jo je srce še vedno bolelo. Rane se še niso zacelile in njena edina želja je bila, da bi lahko čas zavrnel nazaj. Vendar to ni bilo več mogoče. Spoznala je, da se ti dobro tudi vrača, če delaš dobro, in da se na napakah učimo. Ugotovila je tudi, da je družina vedno na prvem mestu in da je naredila veliko

napako.

Sprijaznila se je, vzela nov list papirja in staršem poslala lepe pozdrave. Napisala je tudi, da bi bila vesela, če bi jo obiskali. V pismu ni omenjala preteklosti, saj jo je pozabila in se sprijaznila s sedanjostjo.

Saša Šikaleska, 8. a

URŠKA PRIPOVEDUJE

Moje življenje se je spremenilo pri plesu s povodnim možem, takrat očarljivim mladeničem. Vendar se, na žalost, ni godilo po mojih načrtih. Približno tako me je zapeljal in pustil na cedilu, kot sem jaz druge moške.

Zadnje, česar se spominjam pri plesu, so bili razburkani valovi reke Ljubljanice, v katere sva se potopila. Nato sem se verjetno onesvestila, saj sem se zbudila na tuji postelji v neznanem kraju. Postelja je bila dolga in široka, kot se jo spodobi ponuditi gostji, kakršna sem jaz. Razočarala pa me je soba, ki je bila premajhna in preveč navadna zame. Kdo pa mislijo, da sem? sem pomislila in skremžila obraz. Nato sem se lotila še preproge, sten, odeje ... ko je nenadoma nekaj zaropotalo. Zagledala sem cesarjevega sina, ki me je imel tako rad, jaz pa sem bila z njim samo, da bi nasledila bogastvo. Vendar so bila pričakovanja njegove družine prevelika, zato sem ga dan pred poroko zapustila. Ne morem reči, da je bilo zaman, saj me je že sproti bogato obdaroval. Pogledala sem ga, nekaj je zamomljal ter izginil. To momljanje je v meni pustilo bolečo sled, občutila sem neizmerno bolečino v srcu. Pred menoj se je pojavilo in izginilo še veliko ljudi, vsi, katere sem na podoben način prizadela in jim je od bolečine počilo srce. Vsak pa je v

meni pustil bolečo sled, bolečina je naraščala. Na koncu sem zagledala še dekle, kateri sem ukradla ljubega, in bila sem že pri koncu moči. Tedaj sem zaslišala glas povodnega moža, ki mi je povedal, da sedaj, ko so se ti ljudje osvobodili bolečine, ki jih je stala življenje, se bodo povrnili na svet in dobili nazaj to, kar jim je bilo odvzeto. To, kar je bilo sedaj vzeto meni - srečno življenje. Njihova bolečina se je prenesla name. Ostala sem sama. Nisem vedela, kaj naj naredim, in prvič v življenju sem bila povsem brez upanja. Zelo dolgo sem ostala tam in se spopadala s srdito bolečino.

Sedaj sedim ob mizi in pišem knjigo, ki jo bom kmalu izdala. Zavedam se, da vedno obstaja upanje in nova priložnost. Sem res potrebovala tako dolgo, da sem se zavedala svojih dejanj ter jih obžalovala in si navsezadnje povrnila življenje?

Nika Ekart, 8. a

LISTI IZ ČRTOMIRJEVEGA DNEVNIKA

Torek, 5. marec 761

Pred nekaj meseci so prišli kristjani in na silo začeli pokristjanjevati pogane. Včasih si zjutraj slišal le peti ptičke, danes pa slišiš krike ljudi, ki prosijo za pomoč ali pa objokujejo svoje bližnje. Jaz pa sem se odločil, da imam tega dovolj. Zbiram tiste pogane, ki so se pripravljene boriti. Ni jih veliko, vendar je bolje kot nič. Seveda pa pričakujemo pomoč drugih ljudstev. Jutri se bomo soočili s sovražnikom.

Sreda, 13. marec 761

Valjahunova vojska je precej večja, kot sem pričakoval. Kristjanov je dosti več in nekaj mojih soborcev mi je reklo,

da nekatere kristjane poznajo, saj so bili njihovi prijatelji. No, zaradi velikega števila vojakov smo se zatekli v Ajdovski gradec. Imamo še dovolj hrane in vode, zato mislim, da nam ni treba skrbeti. Kristjani ne morejo za vedno vztrajati pred dvorcem, kajneda?

Ponedeljek, 2. april 761

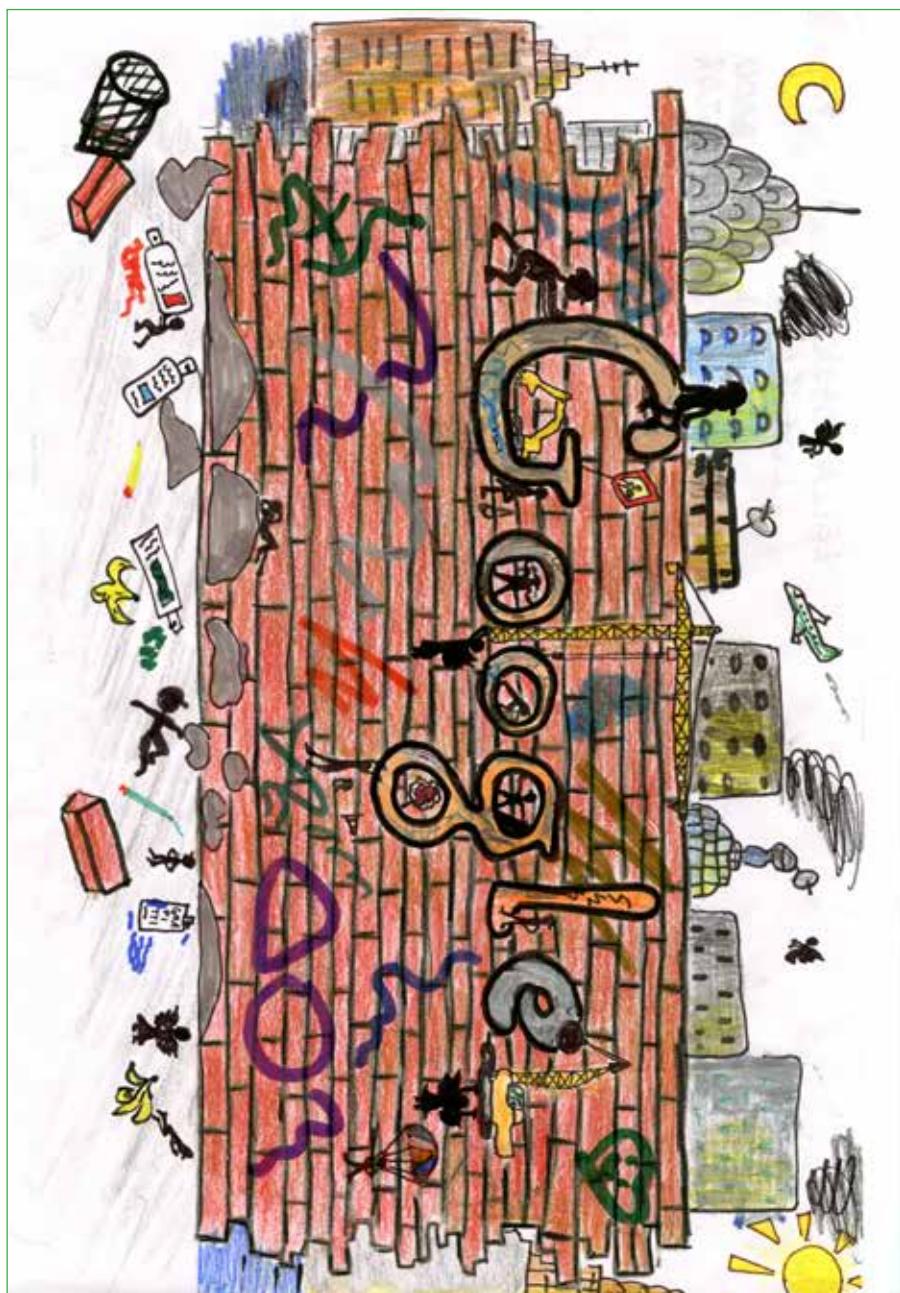
Še zmeraj smo v dvorcu, kristjani pa še kar vztrajajo pred njim. Hrane nam hitro zmanjkuje in ker so dvorec obkrožili, nimamo poti ven. Nad pomočjo drugih ljudstev smo pa tudi obupali. Tudi če so že prišli sem, so se najverjetneje obrnili, saj se nihče noče spopasti s tako veliko vojsko kristjanov. Očitno smo ostali sami, pa vendar se ne bomo predali.

Petek, 26. maj 761

Kristjani spodkopujejo dvorec, saj upajo, da bodo lahko vdrli v njega. Pogani pa izgubljammo vse več hrane. Že od začetka sem se zavedal, da nas bodo kristjani obkrožili in se bomo morali zateči v gradec, da nam bo zmanjkalo hrane čez čas. Čeprav sem bil edini, ki se je tega zavedal, zdaj to vidim tudi v očeh svojih mož. Vsi se počasi zavedajo, da ne moremo tako vztrajati za vedno.

Četrtek, 18. junij 761

Hrana nam je pošla, razen treh zrn pšenice in dveh kosov mesa nimamo ničesar več. Vsem nam kruli v želodcu. Ponoči pa slišim može mrmrati, da se bodo predali. Zato sem danes povedal, kaj si mislim o takih možeh. Tisti, ki se bodo vdali, bodo res ostali živi, vendar bodo živeli v suženjstvu. Vendar tisti, ki pojdejo z mano v boj, bodo vedno junaki, tudi če bodo umrli, borili so se za tisto, kar imajo radi. Naredil sem načrt, da se ponoči splazimo iz gradca in pobegnemo kristjanom. Nato pa bomo šli vsak svojo pot in upali, da nas kristjani ne dobijo. Komaj čakam, da vidim Bogomilo.

Lella Bianco Kos, 7. b

Petek, 19. junij 761

Načrt se ni iztekel tako, kot sem upal. Kristjani so računali enako kot mi. Takoj, ko je prvi vojščak stopil iz gradca, se je začel strahovit boj. Sekire in meči so leteli na vse strani. Možje so se dobro borili, takrat pa sem videl, da so se iz bregov pognale še druge vojske kristjanov. Obkolili so nas, ampak mi se nismo predali. Nenadoma pa mi je v misli prišla Bogomila. Pomislil sem: O ljubica, kako te pogrešam. Kako rad bi bil spet z njo. Nato sem naredil nekaj zelo sebičnega. Vem, da bi me možje sovražili, vendar sem moral iti k njej. Pograbil sem belega konja, ga osedlal in zapustil bojišče. Vem, da so me možje videli in so bili zelo zmedeni, vendar so hitro ugotovili, kaj nameravam narediti. Jahal sem nekaj časa in ves čas so me spremljali kriki bitke. Nato pa je bilo vse tiho. Vedel sem, da so kristjani zmagali in da me Valjhun besno išče med trupli, vendar me ne najde. Zavedam se, da sem izdal može in svojo vero, ampak ko ljubiš nekoga, si pripravljen živeti s to krivdo, da je le ljubljena oseba s tabo. Pomislil sem: Bogomila, prihajam -, in nič na tem svetu naju ne bo moglo več ločiti, ljubim te.

URŠKA PRIPOVEDUJE

Bila sem Urška. Bila zato, ker danes nisem več. Dandanes sem le izgubljena duša, ki plava na dnu Ljubljane in išče tistega. Tistega, ki me je zapustil, tisto nedeljo. Tistega, zaradi katerega nisem več to, kar sem bila. Ker nihče ne ve, kaj se je tisto nedeljo zgodilo z mano, vam bom zdaj povedala.

Pred prvo nedeljo julija 1547 sem bila lepa in lepa, a tistega dne sem izgubila vse, celo življenje. Žal mi je bilo. Za vse moške, ki sem jih kruto zavedla s svojo lepoto. Bila sem pripravljena plačati ceno za vse, kar sem storila narobe, a vendar nisem vedela, da bo tako visoka. Bil je dan pred plesom. Sedela sem ob bregu Ljubljane in strmela v valove. K meni so nenadoma pritekale moje prijateljice. Sporočile so mi, da bo naslednji dan na Starem trgu, pod zeleno lipo, ples. Pomislila sem: »Končno ples! Spet bom videla mladeniče in se spogledovala z njimi.« Naslednji dan sem se vse dopoldne urejala za ples. Obleka, lasje, obraz. Vse je bilo prelepo. Popoldne sem se odpravila na Stari trg. Ko sem prišla, so me vsi lepo pozdravili. V naslednjih nekaj urah sem se zelo zabavala. Z zaljubljenimi pogledi sem gledala mladeniče in ko so ti pristopili ter me vprašali za ples, sem jih zavrnila. Hotela sem že oditi, ker se mi je zdelo, da mi ne bo nobeden dovolj pogodu, da bi zaplesala z njim. Nakar sem zagledala njega. Ja, prav njega. Sedel je pri rumeni mizi in veliko deklet je hotelo plesati z njim. Samo pogledala sem ga in že je pristopil k meni. Ko me je prosil za ples, sem seveda privolila. Plesala sva in se vrtela. Nenadoma je prihrumel strašen vihar. Grmelo, vršelo in šumelo je kot za stavo. A ker moj soplesalec ni hotel prenehati s plesom, me je

postalo strah. Ko sva kar naenkrat planila v valove, nisem čutila ničesar več. Le strah. Ko sem počasi tonila na dno Ljubljaničice, sem razmišljala o njem. Kaj se mu je zgodilo? Je utonil? Ali se je uspel rešiti? Nisem vedela in nikoli ne bom. Vse, kar sem takrat vedela, je bilo to, da plačujem svojo ceno za vse tiste, ki sem jih brezsrčno zavajala. Žal mi je bilo za vse. Ko sem padla na dno Ljubljaničice, nisem čutila ničesar več. Le strah. Ponovno. Zamenjala bi vrstni red. Zajeli so me mogočni valovi in vsega je bilo konec.

Še danes izgubljena tavam po dnu Ljubljaničice in iščem tistega. Tistega, s katerim sem plesala tisto popoldne. Tisto usodno popoldne...

Žana Novak, 8. b

ŠOLA NEKOČ IN DANES (sonet)

Stari starši so pripovedovali,
da takrat bilo je vse drugače,
to spomin je njihov na stare čase,
ko tudi oni so šolo obiskovali.

Uro ali več so hodili peš do šole,
učitelji so takrat jih strožje kaznovali,
tudi klečanje na koruzi ali v kotu so poznali.
Danes - vsi imamo celo telefone.

Danes res je vse drugače,
vsak slabo vzgojen
lahko učitelju po živcih skače.

Nalivnega peresa skoraj več ne poznamo,
saj skoraj vsi tablice imamo,
kam bo vse to pripeljalo?

LEJLA SE SPOMINJA

(Po besedilu F. Prešerna: Turjaška Rozamunda)

Zdaj sem tukaj, v Ostrovrharjevem gradu; že stara. Nisem več tako lepa, kot sem bila v rani mladosti, a vendar sem srečna, kar mi pomeni prav vse! Poročena sem z Ostrovrharjem, on je že prestar, da bi opravljal viteške dolžnosti. A ravno zdaj, ko sem stara, sem začela razmišljati o mladosti in kako sem Ostrovrharja spoznala.

Vedno sem bila najlepša. Mati je tako govorila, oče je tako govoril, prijatelji, znanci, vsi. No, vsaj dokler nisem postala ujetnica, potem se je vse spremenilo.

V ječi sem bila vedno sama, kar mi je bilo všeč. Nikoli nisem uživala v pozornosti, sploh se mi ni tako slabo godilo. Potem pa je prišel »on«.

Bil je običajen dan v ječi, ampak nenadoma sem slišala samo še grozovito vpitje in kopita konjev, ki so tolkla po tleh. Pogledala sem skozi rešetke in videla kristjane, napadli so grad. Nisem bila navdušena, mislila sem, da me bodo preprosto ubili. A sem se motila, ta dan bom vedno pomnila zaradi sreče.

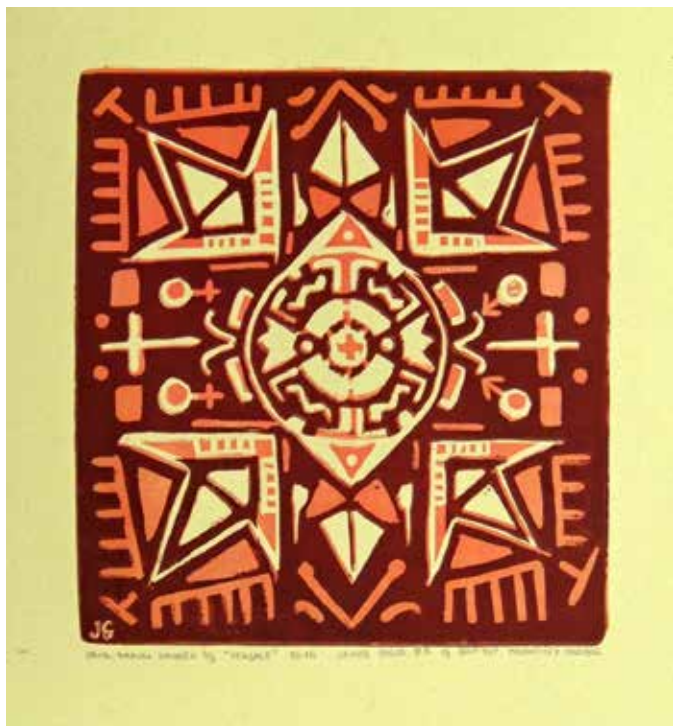
Podrli so vrata in rešili druge kristjane. Prišli so tudi do moje ječe. Skozi vrata pa je stopil samo eden, bila sem prestrašena; mislila sem, da me bo ubil. A me je samo ljubeznivo pogledal in rekel, da mu je ime Ostrovrhar in da naj grem z njim; da mi ne bo škodil. Bila sem zmedena, a sem si mislila, boljše kot smrt.

Pozneje mi je vse razložil. On je bil vitez, odšel je na turjaški dvor zaprosit prelepo Rozamundo za roko. Njen oče mu jo je obljubil, vendar je prišel pevec in pel slavo meni; nekristjanki; deklici, ki naj bi bila lepša kot ona. Naročila je Ostrovrharju, naj zbere nekaj hlapcev ter reši

kristjane v gradu in ugotovi, če sem res lepša od nje. Na poti je spoznal, da ni niti pomislila na nevarno pot, na katero ga je slepo poslala. Hotela je le doseči svoje, videti, ali sem res lepša od nje. On ni hotel biti njen služabnik, ampak njen mož, ki bi ga ljubila in bi ji bilo vsaj mar zanj!

Ko je stopil skozi vrata ječe in videl, kako prelepa sem, se je odločil, da bom njegova. Pozabil je na Rozamundo in me na svojem gradu naučil živeti kot kristjanko. Zapustila sem turško vero, šege, navade in se krstila, poročil naju je grajski pater.

Rozamunda, nesrečna in žalostna, pa je odšla v samostan in razmišljala o svoji nespametnosti in napakah, ki so jo vodile v nesrečo.

Jakob Golob, 9. b

GLOSA

*Ni laž, pa tudi resnica ne,
sprašujem se, kaj je to,
ne vem, ker ne morem vedeti, kaj nastalo bo,
in kmalu bo odšlo vse.*

Prav je, če si pomagamo,
tako pravijo nam vsi,
čeprav ne vedo, kdo smo mi,
ali se sploh obvladamo;
neznancu naj roko podamo,
čeprav ne vemo, zakaj,
če dobili bomo kaj nazaj,
tako sporočajo nam stari,
tudi če to nam življenje kvari-
ni laž, pa tudi resnica ne.

Nekje napaka je,
to vemo,
a kako naj odpravimo jo,
če sploh ne vemo kje.
Niti prepoznamo je ne,
zakaj čas z njo tratili bi,
zakaj bi kaj spreminjali,
ko lahko živimo dlje,
če trdimo, da je ni.
Sprašujem se, kaj je to.

A kaj povzročijo napake,
ali nas lahko ogrozijo,
nas drugačne naredijo;
da, so nas že naredile take-
vse popolnoma enake,

na prvi pogled različne,
a v resnici skoraj nične,
dosti nimamo pomena,
smo v resnici le polena.
Ne vem, ker ne morem vedeti, kaj nastalo bo.

Polena pa imajo vlogo,
da se ogenj obdrži,
da se to ne spremeni,
a potrebnih jih je mnogo.
In se vidijo polena,
sveža in že zогlenela,
ki se nikdar ne obnovijo
niti ne nadomestijo,
a nato pridejo nova,
in kmalu bo odšlo vse.

Katja Uršula Simonič, 9. b

Vid Lobnik, 9. a

GAZELA

Človek se naprej bo *gnal* še mnogo let, morda pa ne.
Sebi enake bo vedno *ustrahoval*, morda pa ne.
Skušal nevednim pomagati bo,
vsevedne pa *teptal* še naprej, morda pa ne.
Nekaj bo storil in rešil se,
ne samo *opravičeval* svojih dejanj, morda pa ne.
Zavisti in sovraštva se kmalu bo znebil,
ali pa bo druge *žrtvoval* za svoje dobro, morda pa ne.
Vse bo uničil, se vsega znebil,
sam sebe *nalagal* in se s tem tolažil, morda pa ne.

Mariya Lipko, 8. a

ZIMA JE LEPA (gazela)

Kdaj začel se bo pravi zimski čas, zima prihaja,
zimske pesmi dobile bodo pravi *glas*, zima prihaja.
Kdaj prišel bo tisti stari dobri stric,
vreča daril, pravimo mu dedek *Mraz*, zima prihaja.
Zanj bomo spekli piškote,
pogostil se bo gospod z dolgo brado in sivih *las*, zima
prihaja.
Daril se veselimo, se v sneg zapodimo,
Naredimo snežaka, ima prav okrogel *stas*, zima prihaja.
Božič je mimo, novo leto je tu,
veselja prepolni, smeh je naš *glas*, zima prihaja.

GLOSA

*Nikdar bitke sam ne zmagaš,
srce hladno ne vzcveti spomladi.
Z življenja smeri ne zblodi!
S stopinjo vsako na poti tvegaš.*

Čas vsega obstoj prezira,
le pohlep nenasitnega
po padcu sodnem bo sluga.
Na druge se ne ozira,
kdor o sebi fantazira.
Zakaj proti nebu segaš,
le v svojo naložbo vlagaš,
ko tla pod nogami zgubljaš?
Zaman srečo si obljubljaš,
- *nikdar bitke sam ne zmagaš.*

Dobro le iskren odkriva,
vendar laži v zvezde kuje -
pri razsodnosti miruje.
Nasmeh včasih žalost skriva,
padce življenja prekriva.
Po napakah ga ne sodi,
kogar srce slepo vodi.
Občutkov glasbe se bojiš,
v tišini življenje živiš.
Srce hladno ne vzcveti spomladi.

Čas nazaj bi obrnili,
upa iskrico prižgali,
enoličnost pretrgali,

v bratstva dobo se vrnili-
nit življenja bi zgubili.
Naprej strumno potnik hodi,
pogube senca ga podi.
Enosmerna pot je naša,
morje spomine odnaša.
Z življenja smeri ne zblodi!

Upanja nikdar ne zgubi!
Življenje je zgodba tvoja,
um fobij te osvobaja.
Čas prehitro te oslabi,
priložnost vsako pograbi.
Vse ovire sam premagaš,
le proti srcu omagaš.
Nikar ne slepi si oči,
brez sreče prihodnosti ni.
S stopinjo vsako na poti tvegaš.

GLOSA

*Sedem stopnic je gor do nebes,
nekaj ves čas dol nas vleče,
počasi prava laž se sleče,
le redke sprejmejo na ples.*

Kakšna je pot, po kateri bova šla?
Pot z Zemlje do nebes,
verjetno res ni kar počez.
Po zlatih stopnicah do plavega neba,
kjer zbirajo se lepa in čista srcá.
Nebesna so vrata v belino ovita,
ob njih pa angela sedita,
morda povabita vas v gosté,
če dušo krasi vam lepo srce -
Sedem stopnic je gor do nebes.

Nekdo mi rekel je tako:
Malo se olupite,
poglejte, če kaj gnilo je,
očisti se, če je tako,
če ni, pa verjetno kmalu bo.
Lepa in čista naj bo notranjost,
pa lepa bo tudi tvoja zunanost.
Pozorno izberi prijatelje,
saj veš da žlahte si žal ne gre -
Nekaj ves čas dol nas vleče.

Lažnivci zdaj poslušajte:
Čustven nas problem boli,
ki je nastal zarad' laži.
V svoj jezik se zapletate,

sami sebi verjamete.
Bela laž res huda ni;
lahko nas reši, ne uči.
Hudo je, ko jo odkrijemo,
žalost vase zlijemo -
Počasi prava laž se sleče.

Preveč nas je, to vsak že ve.
Za vse tam gor prostora ni,
četudi satan vzame tri.
Ne pravim pa, da pol-pol gre,
ker žal tako tam gor pač je.
Ko čist si in srce imaš,
lahko se skozi vhod podaš.
Gori huda je zabava,
sedaj elita si ti prava -
Le redke sprejmejo na ples.

Vid Lobnik, 9. a

GLOSA O ČLOVEŠTVU

*Lepa, snežno bela ptica,
črna krila je razprla,
svojo čistost je zatrla,
ni nobena golobica.*

Če človeštvo ti opišem,
nič lepega ti ne povem.
Ali realna biti smem?
Vso to zlobo ti narišem,
célo pesem ti napišem.
Saj človeštvo je tatica,
kraja zanj je kot pravica.
Noter črna kot še noben,
a je čisto druga navzven-
lepa, snežno bela ptica.

Kaj koristi mi lepota,
saj je živo hudodelstvo,
nad vsem ima poveljstvo.
Ptica kup laži je gmota,
po duši prava grdota.
Milost v njej je izumrla,
srečo živo je odrla.
Pravi obraz je pokazala,
nikoli nič dobrega dala.
Črna krila je razprla.

Včasih vojne in sovražnost,

danes že konec je narave.
Se bo kdaj naučila sprave?
Kot bi mir bil siromašnost,
denar pa največja važnost.
Le kdaj bo oči odprla?
Kdaj pregrado bo podrla?
Svoje napake ponavlja,
za mejo jih ne popravlja.
Svojo čistost je zatrla.

Se človeštvo dela fino.
Fino bo, ko se popravi,
ko več ne škodi naravi.
Naj toči to svoje vino,
naj skrije še eno mino.
Človeštvo ni bela ptica,
to je ta kruta resnica.
Naj se še dalje »popravlja«,
veš, da se samo napravlja.
Ni nobena golobica.

GLOSA O ŽIVLJENJU

*Otroci naša so prihodnost,
vsi vemo, da otrok ni igrača.
Svet se z dneva v dan na slabše obrača,
naše misli so prava nerodnost.*

Od rojstva do herojstva,
ponavadi iz vojstva
se otroci borijo,
ko odrastejo pa adijo.
Vsak dan pridno delajo
in vsak košček polja obdelajo.
Gradijo tovarne in omogočajo razvoj
ter z ovirami zmagajo vsak boj.
Zaradi njih se boljša naše zemlje plodnost,
otroci so naša prihodnost.

Zakaj se svet še ni spremenil
in zakaj ni nekdo že vlade ukrotil?
Politiki mislijo si te hude dni
ideje, ki večale bi njihove moči:
»Otroci so zaklad, ki ga bomo ohranili,
vendar tudi ščit, s katerim bi državo branili.
Otroci vso krivdo bi z nas umili
ter z nami denar 'radodarno' delili.«
Tako nam politika misli obrača,
ampak vsi vemo, da otrok ni igrača.

Veliko ljudi na tej mali Zemlji
nima denarja celo za dve žemlji.
A drugi denarja imajo dovolj,
vendar želijo si ga še vse bolj.
Iz leta v leto denarja je manj
in vsak dan uresniči se le malo sanj.
Nekateri celo za denar ubijajo
ter v morja in jezera nesnago ulivajo.
Ali tisti, ki škodi, Zemlji kaj vrača?
Svet se z dneva v dan na slabše obrača.

Vendar pozabljamo na dobre stvari,
ki so preobrazile v pošasti ljudi,
a spremenile naše težave,
v običajne, dnevne navade.
Ljudje smo zanimiva bitja,
vsakodnevna nova odkritja,
ki spremenijo naše življenje
in povzročijo novo trpljenje,
ustvarijo medsebojno sorodnost -
naše misli so prava nerodnost.

SVET

*Svet naš že od nekdanj obstaja,
ljudje, živali in rastline tu prebivamo,
veselje z uničevanjem dobivamo,
naravi z dejanji razloge za maščevanje človek navaja.*

Začnem pri nastanku sveta,
nekoč bil je tu mir,
to pravi vsak vir.
Zemlja je bila v odejo sožitja odeta,
kmalu bila je prizadeta!
Sedaj temperaturi številke dodaja,
ni čudno, da se ne ohlaja.
Kmalu tu nihče ne bo dobrodošel več,
Zemlja nagnala nas bo preč,
svet naš že od nekdanj obstaja.

Začnem pri prebivalstvu,
rastline in živali so se nekoč lepo imele,
dokler človeku niso mišice dozorele.
Nikoli ni segal k dostojanstvu,
oziral se je k strašnemu poslanstvu.
Velikokrat kri prelivamo,
nedolžne živali pobijamo.
Izrabimo jih za svoje namene,
tu ni dileme,
ljudje, živali in rastline tu prebivamo.

Začnem pri človeku,
bitje srca je krivo,
da je to bitje živo.
Njegovo življenje teče kot po reku,

uničeval je že v starem veku.
Na ozemlju rastlin in živali bivamo,
jim življenjski prostor zavidamo.
Ta bitja nič niso kriva,
človek jih v temi skriva,
veselje z uničevanjem dobivamo.

Končam pri maščevanju narave,
nekoč nam bo vse vrnila,
naravne katastrofe bo povzročila.
Pokončale nas bodo poplave,
mogoče bomo prejeli pošiljko lave.
Zemlji se jeza dodaja,
kot da bi jo ugriznila zmaja.
Ni še prepozno,
a kmalu bo pozno,
naravi z dejanji razloge za maščevanje človek navaja.

Jakob Golob, 9. b

GLOSA
(Po Prešernu)

*Slep ni, kdor se z učenjem ukvarja.
Tako do mature je vse lažje.
Življenje je iz dneva v dan vse dražje.
Končno bo imel učenec več kot pesnik d'narja.*

Najprej bi začel pri abecedi.
Prvo šolsko leto je bilo najbolj lepo,
ko smo se učili a in e in o.
Zdaj premlevamo povedi
in kaj še vse »bog si ga vedi«.
Na primer, kdo sta dva pisarja,
ki ju nesreča neprestano udarja.
Zdaj vemo, kdo je Homer, kdo Alighieri,
ti pa še Don Kihota si preberi.
Slep ni, kdor se z učenjem ukvarja.

Vemo tudi, kdo je Petrarka,
kdo Tarquato Tasso,
ki veljata za svetovno klaso.
Kaj pa domača pevska barka
in druga literarna zvarka?
Poznamo slavne že Č'beličarje
in druge jezika našega stražarje.
Občudujemo Ilirijo oživljeno
in hrabro Matjaževo vojsko.
Tako do mature je vse lažje.

Zdaj ni čas za pesnike, ne za mladost,
zdaj so sleparji se zbudili
in veliko zmedo naredili.

Sinja Greiner, 2, b

Prinesli veliko so novost,
lahko bi jo imenovali kar norost.
Blago uvažamo s Kitajske vražje,
kjer so cene res občutno blažje.
Zdaj so časi za bogate
in druge prebrisane magnate.
Življenje je iz dneva v dan vse dražje.

Vendar učenec učiti se ne jenja,
naj bogati grabijo si d'narje vkup gotove,
kupujejo si naj gradove,
v njih živijo brez življenja.
Koder se nebo razpenja,
učenca grad je brez stražarja,
lahko pa ga prav uk naredi za kralja.
To bo več, kot bi našel bisere v travi,
to bo zlatnina znanja v glavi.
Končno bo imel učenec več kot pesnik d'narja.

Glavna urednica: Danica Gotlih
Izbor literarnih del: Danica Gotlih, Tanja Gobar,
Lidija Šenekar
Izbor likovnih del: Sabina Golež
Jezikovni pregled: Danica Gotlih, Tanja Gobar

Naklada: 200 izvodov

Tisk: ARTPRO d.o.o.
Ljubljanska cesta 43a
1241 Kamnik

Naslovnica: Aleksander Turk Radič, 9. b
Odprite vrata idejam

CIP - KATALOŠKI ZAPIS O PUBLIKACIJI
Univerzitetna knjižnica Maribor

BUKVICE (2015; Maribor)
Zbornik literarnih in likovnih del učencev OŠ bratov
Polančičev Maribor / Maribor, 8. februar 2015;
[urednica Danica Gotlih]. -

ISBN 1581-5781

COBISS-ID 46991105